

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

C 245

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 58

27 lipca 2015

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2015/C 245/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2015/C 245/02	Sprawa C-111/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upravno sodišče Republike Slovenije (Słowenia) w dniu 4 marca 2015 r. – Občina Gorje/Republika Słowenii. .	2
2015/C 245/03	Sprawa C-167/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale civile di Roma (Włochy) w dniu 13 kwietnia 2015 r. – X/Presidenza del Consiglio dei Ministri	3
2015/C 245/04	Sprawa C-168/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okresný súd Prešov (Republika Słowacji) w dniu 14 kwietnia 2015 r. – Milena Tomášová/Ministerstvo spravodlivosti SR; Pohotovosť s.r.o.	3
2015/C 245/05	Sprawa C-178/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy we Wrocławiu (Polska) w dniu 20 kwietnia 2015 r. – Alicja Sobczyszyn przeciwko Szkole Podstawowej w Rzeplinie.	4
2015/C 245/06	Sprawa C-187/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 24 kwietnia 2015 r. – Joachim Pöpperl/Land Nordrhein-Westfalen.	5

PL

2015/C 245/07	Sprawa C-194/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione Tributaria Provinciale di Torino (Włochy) w dniu 28 kwietnia 2015 r. – Véronique Baudinet i in./Agenzia delle Entrate – Direzione Provinciale I di Torino.	5
2015/C 245/08	Sprawa C-205/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Judecătoria Sibiu (Rumunia) w dniu 30 kwietnia 2015 r. – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Braşov (DGRFP)/Vasile Toma, Birou Executor Judecătoresc Horațiu-Vasile Cruduleci	6
2015/C 245/09	Sprawa C-211/15 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 26 lutego 2015 r. w sprawie T-385/12, Orange/Komisja, wniesione w dniu 8 maja 2015 r. przez Orange, dawniej France Télécom	6
2015/C 245/10	Sprawa C-213/15 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 27 lutego 2015 r. w sprawie T-188/12 Patrick Breyer/Komisja Europejska, wniesione w dniu 8 maja 2015 r. przez Komisję Europejską	7
2015/C 245/11	Sprawa C-217/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Santa Maria Capua Vetere (Włochy) w dniu 11 maja 2015 r. – postępowanie karne przeciwko Massimo Orsi.	8
2015/C 245/12	Sprawa C-222/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Pécsi Törvényszék (Węgry) w dniu 15 maja 2015 r. – Hőszig/Alstom Power Thermal Services	9
2015/C 245/13	Sprawa C-228/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Catania (Włochy) w dniu 19 maja 2015 r. – postępowanie karne przeciwko Snezhanie Velikovej.	10
2015/C 245/14	Sprawa C-233/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā apgabaltiesa (Łotwa) w dniu 21 maja 2015 r. – SIA „Oniors Bio”/Valsts ieņēmumu dienests	11
2015/C 245/15	Sprawa C-241/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Cluj (Rumunia) w dniu 25 maja 2015 r. – postępowanie karne/Niculaie Aurel Bob-Dogi.	12
2015/C 245/16	Sprawa C-249/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania) w dniu 28 maja 2015 r. – Wind 1014 GmbH, Kurt Daell/Skatteministeriet.	12

Sąd

2015/C 245/17	Sprawa T-296/12: Wyrok Sądu z dnia 12 czerwca 2015 r. – Health Food Manufacturers' Association i in./Komisja [Ochrona konsumentów — Rozporządzenie (UE) nr 432/2012 — Oświadczenia zdrowotne dotyczące żywności — Skarga o stwierdzenie nieważności — Akt regulacyjny niewymagający środków wykonawczych — Bezpośrednie oddziaływanie — Dopuszczalność — Naruszenie art. 13 i 28 rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 — Zasada dobrej administracji — Niedyskryminacja — Błędne kryteria oceny — Rozporządzenie nr 1924/2006 — Zarzut niezgodności z prawem — Prawo do bycia wysłuchanym — Pewność prawa — Zbyt krótki okres przejściowy — Wykaz nierozpatrzonych oświadczeń]	14
2015/C 245/18	Sprawa T-334/12: Wyrok Sądu z dnia 12 czerwca 2015 r. – Plantavis i NEM/Komisja i EFSA [Ochrona konsumentów — Oświadczenia zdrowotne dotyczące żywności — Rozporządzenie (UE) nr 432/2012 — Skarga o stwierdzenie nieważności — Akt regulacyjny niewymagający przyjęcia środków wykonawczych — Bezpośrednie oddziaływanie — Dopuszczalność — Rozporządzenie (WE) nr 1924/2006 — Zarzut niezgodności z prawem — Rejestr oświadczeń zdrowotnych]	15
2015/C 245/19	Sprawa T-496/13: Wyrok Sądu z dnia 11 czerwca 2015 r. – McCullough/Cedefop [Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dokumenty dotyczące udzielania zamówień publicznych i zawierania umów z nich wynikających — Wniosek o przedstawienie dokumentów w ramach postępowania karnego — Odmowa dostępu — Wyjątek dotyczący ochrony prywatności i integralności osoby fizycznej — Wyjątek dotyczący ochrony procesu podejmowania decyzji]	16

2015/C 245/20	Sprawa T-452/14: Wyrok Sądu z dnia 11 czerwca 2015 r. – Laboratoires CTRS/Komisja [Produkty lecznicze przeznaczone do stosowania u ludzi — Sieroce produkty lecznicze — Pozwolenie na dopuszczenie do obrotu produktu leczniczego Cholic Acid FGK (pod zmienioną nazwą Kolbam) — Wskazania terapeutyczne — Wyłączność obrotu na rynku — Artykuł 8 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 141/2000]	17
2015/C 245/21	Sprawa T-285/14: Postanowienie Sądu z dnia 22 maja 2015 r. – Wirtschaftsvereinigung Stahl i in./Komisja (Pomoc państwa — Środki przyjęte przez Niemcy na rzecz energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz odbiorców energochłonnych — Decyzja o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE — Wydanie ostatecznej decyzji już po wniesieniu skargi — Umorzenie postępowania — Skarga o stwierdzenie nieważności — Wniosek o zezwolenie na dostosowanie żądań — Brak nowych okoliczności — Niedopuszczalność).	18
2015/C 245/22	Sprawa T-286/14: Postanowienie Sądu z dnia 22 maja 2015 r. – Röchling Oertl Kunststofftechnik/Komisja (Pomoc państwa — Środki przyjęte przez Niemcy na rzecz energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz odbiorców energochłonnych — Decyzja o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE — Wydanie ostatecznej decyzji już po wniesieniu skargi — Umorzenie postępowania)	19
2015/C 245/23	Sprawa T-287/14: Postanowienie Sądu z dnia 22 maja 2015 r. – Schaeffler Technologies/Komisja (Pomoc państwa — Środki przyjęte przez Niemcy na rzecz energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz odbiorców energochłonnych — Decyzja o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE — Wydanie ostatecznej decyzji już po wniesieniu skargi — Umorzenie postępowania)	19
2015/C 245/24	Sprawa T-288/14: Postanowienie Sądu z dnia 22 maja 2015 r. – Energiewerke Nord/Komisja (Pomoc państwa — Środki przyjęte przez Niemcy na rzecz energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz odbiorców energochłonnych — Decyzja o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE — Wydanie ostatecznej decyzji już po wniesieniu skargi — Umorzenie postępowania)	20
2015/C 245/25	Sprawa T-289/14: Postanowienie Sądu z dnia 22 maja 2015 r. – H-O-T Servicecenter Nürnberg i in./Komisja (Pomoc państwa — Środki przyjęte przez Niemcy na rzecz energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz odbiorców energochłonnych — Decyzja o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE — Wydanie ostatecznej decyzji już po wniesieniu skargi — Umorzenie postępowania — Skarga o stwierdzenie nieważności — Wniosek o zezwolenie na dostosowanie żądań — Brak nowych okoliczności — Niedopuszczalność).	21
2015/C 245/26	Sprawa T-294/14: Postanowienie Sądu z dnia 22 maja 2015 r. – Klemme/Komisja (Pomoc państwa — Środki przyjęte przez Niemcy na rzecz energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz odbiorców energochłonnych — Decyzja o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE — Wydanie ostatecznej decyzji już po wniesieniu skargi — Umorzenie postępowania — Skarga o stwierdzenie nieważności — Wniosek o zezwolenie na dostosowanie żądań — Brak nowych okoliczności — Niedopuszczalność).	22
2015/C 245/27	Sprawa T-295/14: Postanowienie Sądu z dnia 22 maja 2015 r. – Autoneum Germany/Komisja (Pomoc państwa — Środki przyjęte przez Niemcy na rzecz energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz odbiorców energochłonnych — Decyzja o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE — Wydanie ostatecznej decyzji już po wniesieniu skargi — Umorzenie postępowania — Skarga o stwierdzenie nieważności — Wniosek o zezwolenie na dostosowanie żądań — Brak nowych okoliczności — Niedopuszczalność).	23
2015/C 245/28	Sprawa T-296/14: Postanowienie Sądu z dnia 22 maja 2015 r. – Erbslöh/Komisja (Pomoc państwa — Środki przyjęte przez Niemcy na rzecz energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz odbiorców energochłonnych — Decyzja o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE — Wydanie ostatecznej decyzji już po wniesieniu skargi — Umorzenie postępowania).	24

2015/C 245/29	Sprawa T-297/14: Postanowienie Sądu z dnia 22 maja 2015 r. – Walter Klein/Komisja (Pomoc państwa — Środki przyjęte przez Niemcy na rzecz energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz odbiorców energochłonnych — Decyzja o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE — Wydanie ostatecznej decyzji już po wniesieniu skargi — Umorzenie postępowania)	24
2015/C 245/30	Sprawa T-298/14: Postanowienie Sądu z dnia 22 maja 2015 r. – Erbslöh Aluminium/Komisja (Pomoc państwa — Środki przyjęte przez Niemcy na rzecz energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz odbiorców energochłonnych — Decyzja o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE — Wydanie ostatecznej decyzji już po wniesieniu skargi — Umorzenie postępowania)	25
2015/C 245/31	Sprawa T-300/14: Postanowienie Sądu z dnia 22 maja 2015 r. – Fricopan Back/Komisja (Pomoc państwa — Środki przyjęte przez Niemcy na rzecz energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz odbiorców energochłonnych — Decyzja o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE — Wydanie ostatecznej decyzji już po wniesieniu skargi — Umorzenie postępowania — Skarga o stwierdzenie nieważności — Wniosek o zezwolenie na dostosowanie żądań — Brak nowych okoliczności — Niedopuszczalność).	26
2015/C 245/32	Sprawa T-301/14: Postanowienie Sądu z dnia 22 maja 2015 r. – Michelin Reifenwerke/Komisja (Pomoc państwa — Środki przyjęte przez Niemcy na rzecz energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz odbiorców energochłonnych — Decyzja o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE — Wydanie ostatecznej decyzji już po wniesieniu skargi — Umorzenie postępowania)	27
2015/C 245/33	Sprawa T-305/14: Postanowienie Sądu z dnia 22 maja 2015 r. – Vestolit/Komisja (Pomoc państwa — Środki przyjęte przez Niemcy na rzecz energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz odbiorców energochłonnych — Decyzja o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE — Wydanie ostatecznej decyzji już po wniesieniu skargi — Umorzenie postępowania).	27
2015/C 245/34	Sprawa T-241/15 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 2 czerwca 2015 r. – Buga/Parlament i in. (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Dyrektywa w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu — Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych — Oczywista niedopuszczalność skargi w postępowaniu głównym — Niedopuszczalność).	28
2015/C 245/35	Sprawa T-168/15: Skarga wniesiona w dniu 1 kwietnia 2015 r. – Republika Grecka/Komisja	29
2015/C 245/36	Sprawa T-178/15: Skarga wniesiona w dniu 8 kwietnia 2015 r. – Kohrener Landmolkerei i DHG/Komisja	30
2015/C 245/37	Sprawa T-180/15: Skarga wniesiona w dniu 14 kwietnia 2015 r. – Icap a.o./Komisja.	30
2015/C 245/38	Sprawa T-207/15: Skarga wniesiona w dniu 24 kwietnia 2015 r. – National Iranian Tanker Company/Rada	32
2015/C 245/39	Sprawa T-250/15: Skarga wniesiona w dniu 21 maja 2015 r. – Speciality Drinks/OHIM – William Grant (CLAN).	33
2015/C 245/40	Sprawa T-251/15: Skarga wniesiona w dniu 14 maja 2015 r. – Espírito Santo Financial (Portugalia)/EBC	34
2015/C 245/41	Sprawa T-252/15: Skarga wniesiona w dniu 21 maja 2015 r. – Ferrovial i in./Komisja.	35
2015/C 245/42	Sprawa T-253/15: Skarga wniesiona w dniu 21 maja 2015 r. – Sociedad General de Aguas de Barcelona/Komisja	36
2015/C 245/43	Sprawa T-254/15: Skarga wniesiona w dniu 18 maja 2015 r. – Aldi Einkauf/OHIM – Dyado Liben (Casale Fresco).	37

2015/C 245/44	Sprawa T-256/15: Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2015 r. – Telefónica/Komisja	37
2015/C 245/45	Sprawa T-257/15: Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2015 r. – Arcelormittal Spain Holding/Komisja .	38
2015/C 245/46	Sprawa T-258/15: Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2015 r. – Axa Mediterranean Holding/Komisja .	39
2015/C 245/47	Sprawa T-261/15: Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2015 r. – Spirig Pharma/OHIM (Daylong)	39
2015/C 245/48	Sprawa T-267/15: Skarga wniesiona w dniu 27 maja 2015 r. – db Technologies Deutschland/OHIM – MIP Metro (Sigma)	40
2015/C 245/49	Sprawa T-268/15: Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2015 r. – Apcoa Parking Holdings/OHIM (PARKWAY).	41
2015/C 245/50	Sprawa T-272/15: Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2015 r. – Apcoa Parking Holdings/OHIM (PARKWAY).	41
2015/C 245/51	Sprawa T-277/15: Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2015 r. – Permapore/OHIM – José Joaquim Oliveira II – Jardins & Afins Lda (Terraway)	42
2015/C 245/52	Sprawa T-289/15: Skarga wniesiona w dniu 2 czerwca 2015 r. – Hamas/Rada	43
2015/C 245/53	Sprawa T-297/15 P: Odwołanie wniesione w dniu 8 czerwca 2015 r. przez Ángela Coeda Suáreza od wyroku wydanego w dniu 26 marca 2015 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-38/14, Coedo Suárez/Rada.	44
2015/C 245/54	Sprawa T-298/15: Skarga wniesiona w dniu 8 czerwca 2015 r. – Atlas/OHIM (EFEKT PERLENIA). . . .	44
2015/C 245/55	Sprawa T-303/15: Skarga wniesiona w dniu 1 czerwca 2015 r. – Barqawi/Rada	45
2015/C 245/56	Sprawa T-304/15: Skarga wniesiona w dniu 1 czerwca 2015 r. – Abdulkarim/Rada.	46

Sąd do spraw Służby Publicznej

2015/C 245/57	Sprawa F-27/13: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 18 czerwca 2015 r. – CX/Komisja (Służba publiczna — Postępowanie dyscyplinarne — Rola i uprawnienia odpowiednio komisji dyscyplinarnej i organu powołującego — Kara dyscyplinarna — Przeniesienie do niższej grupy zaszeregowania po decyzji w sprawie awansu — Proporcjonalność kary).	47
2015/C 245/58	Sprawa F-5/14: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 18 czerwca 2015 r. – CX/Komisja (Służba publiczna — Urzędnicy — Kara dyscyplinarna — Wydalenie ze służby — Nieprzesłuchanie zainteresowanego urzędnika przez organ powołujący — Nieprzestrzeganie prawa do bycia wysłuchanym)	47
2015/C 245/59	Sprawa F-65/14: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 9 czerwca 2015 r. – EF/ESDZ (Służba publiczna — Personel ESDZ — Urzędnicy — Postępowanie w sprawie awansu w 2013 r. — Decyzja o nieawansowaniu skarżącego do grupy zaszeregowania AD 13 — Sprzeciw skarżącego wobec listy urzędników zaproponowanych do awansu — Artykuł 45 regulaminu pracowniczego — Co najmniej dwa lata stażu pracy w grupie zaszeregowania — Obliczenie okresu dwóch lat — Data decyzji w sprawie awansu).	48
2015/C 245/60	Sprawa F-68/15: Skarga wniesiona w dniu 27 kwietnia 2015 r. – ZZ/Frontex.	49
2015/C 245/61	Sprawa F-70/15: Skarga wniesiona w dniu 28 kwietnia 2015 r. – ZZ/Komisja	49
2015/C 245/62	Sprawa F-71/15: Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2015 r. – ZZ/ECDC	50
2015/C 245/63	Sprawa F-73/15: Skarga wniesiona w dniu 6 maja 2015 r. – ZZ/Parlament	50
2015/C 245/64	Sprawa F-76/15: Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2015 r. – ZZ/Rada.	51
2015/C 245/65	Sprawa F-77/15: Skarga wniesiona w dniu 18 maja 2015 r. – ZZ/Komisja.	51

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2015/C 245/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 236 z 20.7.2015

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 228 z 13.7.2015

Dz.U. C 221 z 6.7.2015

Dz.U. C 213 z 29.6.2015

Dz.U. C 205 z 22.6.2015

Dz.U. C 198 z 15.6.2015

Dz.U. C 190 z 8.6.2015

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upravno sodišče Republike Slovenije (Słowenia) w dniu 4 marca 2015 r. – Občina Gorje/Republika Słowenii

(Sprawa C-111/15)

(2015/C 245/02)

*Język postępowania: słoweński***Sąd odsyłający**

Upravno sodišče Republike Slovenije

Strony w postępowaniu głównym*Strona skarżąca:* Občina Gorje*Strona pozwana:* Republika Słowenii**Pytania prejudycjalne**

- 1) Czy rozporządzenie nr 1698/2005⁽¹⁾, a w szczególności jego art. 71 ust. 3, zgodnie z którym zasady dotyczące kwalifikowalności wydatków ustala się na poziomie krajowym z zastrzeżeniem szczególnych warunków ustanowionych w tym rozporządzeniu dla niektórych środków rozwoju obszarów wiejskich, należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu przewidzianemu w art. 79 ust. 4 [rozporządzenia w sprawie środków 1, 3 i 4 osi programu rozwoju obszarów wiejskich Republiki Słowenii w latach 2007–2013 na okres od 2010 do 2013 r. (zwanego dalej „rozporządzeniem PRP”)] i w rozdziale VI pkt 3 ogłoszenia o zamówieniu, na podstawie którego do wsparcia kwalifikują się tylko te wydatki inwestycyjne, które zostały poniesione po dniu wydania decyzji o przyznaniu środków (do czasu zakończenia inwestycji lub najpóźniej do dnia 30 czerwca 2015 r.)?
- 2) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze: czy rozporządzenie nr 1698/2005, a w szczególności jego art. 71 ust. 3, należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu przewidzianemu w art. 56 ust. 4 Zakon o kmetijstvu (ustawy o rolnictwie, zwanej dalej „ZKme-1”), zgodnie z którym odrzuca się w całości wniosek, który nie spełnia wymagań art. 79 ust. 4 rozporządzenia PRP dotyczących wydatków inwestycyjnych kwalifikujących się do wsparcia, poniesionych od dnia wydania decyzji?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW); Dz.U. L 277, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale civile di Roma
(Włochy) w dniu 13 kwietnia 2015 r. – X/Presidenza del Consiglio dei Ministri**

(Sprawa C-167/15)

(2015/C 245/03)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale civile di Roma

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X

Strona pozwana: Presidenza del Consiglio dei Ministri

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 12 ust. 2 dyrektywy 2004/80/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on prawu krajowemu dokonującemu transpozycji, które odsyłając w celu wypłaty kompensat obciążających państwo do przepisów szczególnych przewidzianych na rzecz ofiar przestępstw, nie przyznaje ofierze powszechnego przestępstwa z użyciem przemocy dostępu do materialnego, z założenia ogólnego systemu kompensat i reguluje jedynie aspekty proceduralne w sytuacjach transgranicznych związane z dostępem do tego systemu?
- 2) Czy art. 12 ust. 2 dyrektywy 2004/80/WE należy zatem interpretować w ten sposób, że wymaga on ustanowienia przez państwo materialnego, z założenia ogólnego systemu ochrony, lub systemu który w każdym razie ma określoną minimalną treść, a w tym ostatnim przypadku, jakie są kryteria określające taką minimalną treść?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2004/80/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. odnosząca się do kompensaty dla ofiar przestępstw (Dz.U. L 261, s. 15).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okresný súd Prešov
(Republika Słowacji) w dniu 14 kwietnia 2015 r. – Milena Tomášová/Ministerstvo spravodlivosti SR;
Pohotovosť s.r.o.**

(Sprawa C-168/15)

(2015/C 245/04)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Okresný súd Prešov

Strony

Strona skarżąca: Milena Tomášová

Strona pozwana: Ministerstvo spravodlivosti SR

Pohotovosť s.r.o.

Interwenient popierający stronę skarżącą: Združenie na ochranu spotrebiteľa HOOS

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy stanowi poważne naruszenie prawa Unii Europejskiej sytuacja, w której w sprzeczności z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym na podstawie orzeczenia arbitrażowego żąda się wykonania świadczenia wynikającego z nieuczciwego warunku umowy?

- 2) Czy możliwe jest dochodzenie odpowiedzialności państwa członkowskiego za naruszenie prawa wspólnotowego zanim strona postępowania wykorzysta wszystkie dostępne jej zgodnie z porządkiem prawnym państwa członkowskiego środki prawne w zakresie postępowania egzekucyjnego; czy uwzględniając okoliczności faktyczne sprawy, możliwe jest w takim przypadku dochodzenie takiej odpowiedzialności państwa członkowskiego przed zakończeniem postępowania egzekucyjnego i przed skorzystaniem przez skarżącą z możliwości dochodzenia roszczenia z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia?
- 3) W razie odpowiedzi twierdzącej, czy – uwzględniając okoliczności faktyczne sprawy, a w szczególności całkowity brak działania ze strony skarżącej i niewyczerpanie wszystkich prawnych środków odwoławczych przyznanych jej w prawie państwa członkowskiego – stanowi wystarczająco istotne naruszenie prawa wspólnotowego działanie organu opisane przez skarżącą?
- 4) Jeśli w tym przypadku doszło do wystarczająco istotnego naruszenia prawa wspólnotowego, czy kwota odszkodowania żądana przez skarżącą odpowiada szkodzie, za którą odpowiedzialność ponosi państwo członkowskie; czy można zrównać szkodę w takim rozumieniu z odzyskaną wierzytelnością, która stanowi bezpodstawne wzbogacenie?
- 5) Czy roszczenie z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia, jako środek prawny ma pierwszeństwo względem skargi o zasądzenie odszkodowania?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy we Wrocławiu (Polska) w dniu 20 kwietnia 2015 r. – Alicja Sobczyszyn przeciwko Szkole Podstawowej w Rzeplinie

(Sprawa C-178/15)

(2015/C 245/05)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy we Wrocławiu

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Alicja Sobczyszyn

Strona pozwana: Szkoła Podstawowa w Rzeplinie

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 7 Dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy⁽¹⁾, zgodnie z którym państwa członkowskie przyjmują niezbędne środki w celu zapewnienia, by każdy pracownik był uprawniony do corocznego płatnego urlopu w wymiarze co najmniej 4 tygodni, zgodnie z warunkami uprawniającymi i przyznającymi taki urlop, przewidzianymi w ustawodawstwie krajowym lub i w praktyce krajowej, należy interpretować w ten sposób, że nauczyciel, który korzystał z urlopu dla poratowania zdrowia przewidzianego w ustawie z dnia 26 stycznia 1982 roku Karta Nauczyciela (Dz. U. 2014poz. 191 i 1198), nabywa również prawo do urlopu wypoczynkowego przewidzianego w przepisach ogólnych prawa pracy w roku, w którym zrealizował prawo do urlopu dla poratowania zdrowia?

⁽¹⁾ Dz.U. L 299, s. 9; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 05 Tom 004 P. 381 – 391.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 24 kwietnia 2015 r. – Joachim Pöpperl/Land Nordrhein-Westfalen.

(Sprawa C-187/15)

(2015/C 245/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Joachim Pöpperl

Strona pozwana: Land Nordrhein-Westfalen

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 45 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom prawa krajowego, zgodnie z którymi osoba mianowana urzędnikiem w państwie członkowskim traci swoją ekspektatywę emerytalną (świadczenia emerytalno-rentowe urzędników) z tytułu służby z tego względu, że w celu podjęcia nowego zatrudnienia w innym państwie członkowskim została na własne życzenie zwolniona ze służby, jeżeli prawo krajowe przewiduje jednocześnie, że osoba ta, przyjmując za podstawę uzyskane w trakcie służby uposażenie brutto, jest objęta ubezpieczeniem dodatkowym w systemie obowiązkowego ubezpieczenia emerytalnego, przy czym wynikające z tego ubezpieczenia prawo do świadczeń emerytalnych jest niższe niż utracona ekspektatywa emerytalna?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej – w odniesieniu do wszystkich albo do określonych urzędników: czy art. 45 TFUE należy interpretować w ten sposób, że w braku odmiennej regulacji krajowej poprzednia instytucja zatrudniająca danego urzędnika powinna wypłacić mu emeryturę, biorąc za podstawę okres służby uprawniający do nabycia praw emerytalnych ukończony w poprzedniej służbie i pomniejszając ją o świadczenia emerytalne przysługujące z ubezpieczenia dodatkowego, czy też powinna finansowo wyrównać utratę emerytury [z zaopatrzenia emerytalnego] w inny sposób, mimo że zgodnie z prawem krajowym mogą zostać przyznane jedynie świadczenia z zaopatrzenia [emerytalnego] przewidziane na podstawie tego prawa?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione Tributaria Provinciale di Torino (Włochy) w dniu 28 kwietnia 2015 r. – Véronique Baudinet i in./Agenzia delle Entrate – Direzione Provinciale I di Torino

(Sprawa C-194/15)

(2015/C 245/07)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Commissione Tributaria Provinciale di Torino

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Véronique Baudinet, Adrien Boyer, Pauline Boyer, Edouard Boyer

Strona pozwana: Agenzia delle Entrate – Direzione Provinciale I di Torino

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 63 i 65 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej sprzeciwiają się uregulowaniom państwa członkowskiego, na mocy których, w sytuacji gdy rezydent tego państwa, będący udziałowcem spółki mającej siedzibę w innym państwie członkowskim, otrzymuje dywidendy opodatkowane w obydwu państwach, problem podwójnego opodatkowania nie zostaje rozwiązany w państwie, którego udziałowiec ten jest rezydentem, w drodze przyznania mu ulgi podatkowej w wysokości odpowiadającej przynajmniej kwocie podatku zapłaconego w państwie, w którym siedzibę ma spółka wypłacająca dywidendę?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Judecătoria Sibiu (Rumunia)
w dniu 30 kwietnia 2015 r. – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Braşov (DGRFP)/Vasile
Toma, Birou Executor Judecătoresc Horațiu-Vasile Cruduleci**

(Sprawa C-205/15)

(2015/C 245/08)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Judecătoria Sibiu

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Braşov (DGRFP)

Strona pozwana: Vasile Toma, Birou Executor Judecătoresc Horațiu-Vasile Cruduleci

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 4 ust. 3 TUE, art. 20, 21 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej mogą być interpretowane w ten sposób, że sprzeciwiają się przepisom takim jak art. 16 konstytucji i art. 30 OUG [nadzwyczajnego dekretu rządowego] nr 80/2013, które ustanawiają równość wobec prawa wyłącznie między obywatelami będącymi osobami fizycznymi, a nie między takimi obywatelami a osobami prawnymi prawa publicznego, i które zwalniają a priori osoby prawne prawa publicznego z opłat sądowych i kaucji w ramach dostępu do wymiaru sprawiedliwości, uzależniając jednocześnie dostęp osób fizycznych do wymiaru sprawiedliwości od uiszczenia opłat sądowych/kaucji?

**Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 26 lutego 2015 r. w sprawie T-385/
12, Orange/Komisja, wniesione w dniu 8 maja 2015 r. przez Orange, dawniej France Télécom**

(Sprawa C-211/15 P)

(2015/C 245/09)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Orange, dawniej France Télécom (przedstawiciele: S. Hautbourg i S. Cochard-Quesson, avocats)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie zaskarżonego wyroku;

- wydanie ostatecznego orzeczenia co do istoty sprawy zgodnie z art. 61 statutu Trybunału Sprawiedliwości oraz uwzględnienie żądań wniesionych przez Orange w pierwszej instancji;
- posiłkowo skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- obciążenie Komisji pełnymi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie opiera je na szeregu zarzutów.

W pierwszej kolejności, Sąd naruszył prawo, gdy stwierdził, że zostały spełnione kryteria pozwalające na kwalifikację, jako pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Sąd po pierwsze naruszył prawo, gdy uznał, że Orange odniósł korzyść, chociaż środek miał na celu usunięcie niekorzyści strukturalnej wynikającej z utrzymania unormowania przewidzianego ustawą z 1990 r. oraz umożliwienie wystąpienia pełnej konkurencji w kontekście całkowitej liberalizacji rynków telekomunikacyjnych. Po drugie wnoszący odwołanie podnosi także, że Sąd naruszył prawo, gdy uznał, że w niniejszej sprawie nie było konieczne, w celu potwierdzenia selektywnego charakteru spornego środka, ustalenie czy środek ten mógł wprowadzać zróżnicowanie operatorów znajdujących się w porównywalnej sytuacji faktycznej i prawnej, chociaż w okolicznościach niniejszej sprawy, żadne inne przedsiębiorstwo nie mogło zostać objęte ramami odniesienia przyjętymi przez Komisję. Wreszcie Sąd naruszył spoczywający na nim obowiązek uzasadnienia oraz naruszył prawo, gdyż nie dokonał jakiejkolwiek analizy argumentów przedstawionych przez wnoszącego odwołanie pozwalających uznać, że środek nie zakłócał lub nie groził zakłóceniem konkurencji w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

W drugiej kolejności Sąd naruszył prawo, gdy przyjął analizy Komisji dotyczące oceny zgodności omawianego środka. Sąd po pierwsze naruszył spoczywający na nim obowiązek uzasadnienia oraz przeinaczył okoliczności faktyczne, gdy stwierdził, że art. 30 ustawy z 1996 r. w zmienionym brzmieniu, nie zawiera żadnych przepisów dotyczących celu zryczałtowanej składki o charakterze wyjątkowym, a zatem nie sprzeciwia się żądaniu Komisji, zgodnie z którym zryczałtowana składka o charakterze wyjątkowym nie stanowiła zobowiązania socjalnego dla przedsiębiorstwa. Po drugie Sąd naruszył spoczywający na nim obowiązek uzasadnienia, gdy przyjął ocenę Komisji i stwierdził jedynie, że precedens „La Poste” nie miał zastosowania do France Télécom (Orange).

Wreszcie wnoszący odwołanie uważa, że Sąd naruszył prawo przy dokonaniu oceny okresu, w którym pomoc określona w decyzji została osłabiona przez zryczałtowaną składkę o charakterze wyjątkowym. W szczególności Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne i zastąpił swoje własne uzasadnienie uzasadnieniem zaskarżonej decyzji, gdy potwierdził, że zniesienie obciążeń z tytułu odszkodowania i nadmiernej rekompensaty stanowiło część pomocy określonej w art. 1 zaskarżonej decyzji.

**Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 27 lutego 2015 r. w sprawie T-188/12
Patrick Breyer/Komisja Europejska, wniesione w dniu 8 maja 2015 r. przez Komisję Europejską**

(Sprawa C-213/15 P)

(2015/C 245/10)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Van Nuffel i H. Krämer, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Patrick Breyer, Republika Finlandii, Królestwo Szwecji

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku
- rozpoznanie sprawy co do istoty i oddalenie skargi
- obciążenie skarżącego kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

W swym odwołaniu Komisja Europejska żąda uchylenia wyroku z dnia 27 lutego 2015 r. Breyer/Komisja, T-188/12, EU: T:2015:124 w zakresie, w jakim Sąd stwierdził nieważność decyzji Komisji z dnia 3 kwietnia 2012 r., na mocy której Komisja odmówiła skarżącemu udzielenia pełnego dostępu do dokumentów dotyczących transpozycji dyrektywy 2006/24⁽¹⁾ przez Republikę Austrii oraz do dokumentów dotyczących sprawy, w której wydany został wyrok z dnia 29 lipca 2010 r. Komisja/Austria⁽²⁾ w zakresie, w jakim na mocy tej decyzji odmówiono dostępu do pism procesowych złożonych przez Republikę Austrii w tej sprawie.

Skarżący oparł swą skargę o stwierdzenie nieważności spornej decyzji na jednym zarzucie, w którym podniósł zasadniczo naruszenie art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001⁽³⁾. Sąd stwierdził nieważność spornej decyzji w zakresie, w jakim na jej mocy odmówiono dostępu do pism procesowych złożonych przez Republikę Austrii w ramach wskazanej sprawy. W odniesieniu do podniesionego zarzutu Sąd stwierdził zasadniczo, że omawiane pisma procesowe stanowią dokumenty w rozumieniu art. 2 ust. 3 w związku z art. 3 lit. a) rozporządzenia nr 1049/2001, że są one w konsekwencji objęte zakresem stosowania owego rozporządzenia, i że art. 15 ust. 3 tiret czwarte TFUE nie stoi na przeszkodzie zastosowaniu owego rozporządzenia do pism procesowych, o których mowa ze względu na ich szczególny charakter.

Na poparcie swego odwołania Komisja podniosła zarzut dotyczący błędnej wykładni art. 15 ust. 3 TFUE, na której Sąd oparł swój wniosek, wedle którego przepis ów nie sprzeciwiał się zastosowaniu rozporządzenia nr 1049/2001 do omawianych pism procesowych ze względu na ich szczególny charakter.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności oraz zmieniająca dyrektywę 2002/58/WE (Dz.U. L 105, s. 54).

⁽²⁾ C-189/09, EU:C:2010:455.

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Santa Maria Capua Vetere (Włochy) w dniu 11 maja 2015 r. – postępowanie karne przeciwko Massimo Orsi

(Sprawa C-217/15)

(2015/C 245/11)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Santa Maria Capua Vetere

Strony w postępowaniu głównym

Massimo Orsi

Pytanie prejudycjalne

Czy jest zgodny z prawem wspólnotowym w rozumieniu art. 4 [Protokołu nr 7 do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności] i art. 50 [Karty praw podstawowych Unii Europejskiej] przepis art. 10a decreto legislativo nr 74/00 w zakresie, w jakim zezwala na ocenę odpowiedzialności karnej podmiotu, względem którego, za ten sam czyn (niezapłacenie podatku VAT), państwowa administracja podatkowa uznała, że ponosi on odpowiedzialność oraz nałożyła sankcję administracyjną obejmującą 30 % niezapłaconego podatku?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Pécsi Törvényszék (Węgry)
w dniu 15 maja 2015 r. – Hőszig/Alstom Power Thermal Services**

(Sprawa C-222/15)

(2015/C 245/12)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Pécsi Törvényszék

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Hőszig Kft.

Strona pozwana: Alstom Power Thermal Services

Pytania prejudycjalne

I – W związku z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I) [zwanego dalej „rozporządzeniem nr 593/2008”] ⁽¹⁾:

- 1) Czy sąd krajowy może interpretować wyrażenie „z okoliczności wynika”, zawarte w art. 10 ust. 2 rozporządzenia nr 593/2008, w ten sposób, że badanie „okoliczności, które należy wziąć pod uwagę” do celów ustalenia racjonalności braku wyrażenia przez stronę zgody zgodnie z prawem państwa, którym ma ona miejsce zwykłego pobytu, odnosi się do okoliczności dotyczących zawarcia, przedmiotu umowy i jej wykonania?
 - 1.1. Czy skutki, o których mowa w art. 10 ust. 2, sytuacji opisanej w pkt 1 powyżej, należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji gdyby okoliczności, które należy wziąć pod uwagę, ukazały wobec powołania się przez stronę [na prawo państwa, w którym ma miejsce zwykłego pobytu], że zgoda na prawo właściwe ustalone na podstawie ust. 1 tego artykułu nie stanowiłaby racjonalnego skutku jej zachowania, sąd krajowy powinien orzec o istnieniu i o ważności postanowienia umownego według prawa państwa miejsca zwykłego pobytu strony, która powoływała się na to prawo?
- 2) Czy dany sąd krajowy może nadać postanowieniu art. 10 ust. 2 rozporządzenia nr 593/2008 wykładnię, zgodnie z którą – zważywszy na ogół okoliczności danej sprawy – może on swobodnie ocenić, czy w świetle okoliczności, które należy wziąć pod uwagę, wyrażenie zgody [na wybór prawa właściwego] zgodnie z art. 10 ust. 1 nie stanowiło racjonalnego skutku zachowania strony?
- 3) W przypadku gdyby dana strona powołała się zgodnie z art. 10 ust. 2 rozporządzenia nr 593/2008 na prawo państwa, w którym ma miejsce zwykłego pobytu, aby wykazać, że nie wyraziła zgody [na wybór prawa właściwego], czy sąd krajowy jest zobowiązany uwzględnić prawo państwa miejsca zwykłego pobytu tej strony w zakresie, w jakim w świetle prawa tego państwa wobec zaistnienia wspomnianych „okoliczności” zgoda tej strony na prawo wskazane w umowie nie stanowiłaby racjonalnego zachowania?

- 3.1. W takim wypadku, czy prawo wspólnotowe stoi na przeszkodzie przyjęciu przez sąd krajowy wykładni, zgodnie z którą badanie „okoliczności” w celu ustalenia racjonalności braku wyrażenia zgody odnosi się do okoliczności dotyczących zawarcia, przedmiotu umowy i jej wykonania?

II – W związku z rozporządzeniem Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych [zwanego dalej „rozporządzeniem nr 44/2001”]⁽²⁾:

- 1) Czy art. 23 ust. 1 rozporządzenia Rady nr 44/2001 stoi na przeszkodzie nadaniu mu przez sąd krajowy wykładni, zgodnie z którą konieczne jest dokładne wskazanie właściwego sądu, czy wystarczy – wobec wymogów ustanowionych w motywie 14 wspomnianego rozporządzenia – by wola lub zamiar stron wynikał w sposób jasny z treści umowy?

- 1.1 Czy jest zgodne z wymogami art. 23 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001, by sąd krajowy przyjął wykładnię, zgodnie z którą klauzula prorogacyjna zawarta w warunkach ogólnych umów jednej ze stron, na podstawie której spory powstałe lub mające związek z ważnością, wykonaniem lub rozliczeniem zamówienia, w przypadku których nie doszło do ugodowego rozwiązania, są poddane wyłącznej i ostatecznej właściwości sądów określonego miasta jednego z państw członkowskich – w tym wypadku Paryża [Francja] – jest wystarczająco precyzyjna, aby z jej treści można było wywieść – w świetle wymogów ustanowionych w motywie 14 wspomnianego rozporządzenia – wolę lub zamiar stron w odniesieniu do wskazanego państwa członkowskiego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 177, s. 6.

⁽²⁾ Dz.U. L 12, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Catania
(Włochy) w dniu 19 maja 2015 r. – postępowanie karne przeciwko Snezhane Velikovej**

(Sprawa C-228/15)

(2015/C 245/13)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Catania

Strony w postępowaniu głównym

Snezhana Velikova

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 20 i 21 [dekretu ustawodawczego z dnia 6 lutego 2007 r. nr 30] [z późniejszymi zmianami], który dokonuje transpozycji dyrektywy 2004/38/WE⁽¹⁾ [...] są sprzeczne z prawem [Unii]?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii oraz członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i przebywania na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 oraz uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā apgabaltiesa (Łotwa) w dniu 21 maja 2015 r. – SIA „Oniors Bio”/Valsts ieņēmumu die

(Sprawa C-233/15)

(2015/C 245/14)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Administratīvā apgabaltiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: SIA „Oniors Bio”

Druga strona postępowania: Valsts ieņēmumu dienests

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy produkty, w stosunku do których wyniki badania próbek pobranych z różnych partii towaru nie wykazują obecności substancji powodujących denaturalizację lub innych szkodliwych substancji, sprawiających, że produkty te są niezdatne do spożycia przez ludzi, lecz które to produkty zgodnie z informacjami podanymi przez producenta nie mogą być używane w obrocie żywnością (produkcji środków spożywczych i łańcuchu przetwórstwa spożywczego), gdyż, ze względu na cechy procesu produkcyjnego towaru, nie można wykluczyć obecności szkodliwych substancji w tych produktach, należy kwalifikować ogólnie do którejś podpozycji NC załącznika I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87⁽¹⁾ w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej przewidzianych dla produktów niespożywczych, czy też przeciwnie, tego rodzaju produkty należy kwalifikować ogólnie do którejś z podpozycji NC przewidzianych dla środków spożywczych?
- 2) Które kryteria należy uznać za ważniejsze przy interpretacji terminów „środek spożywczy” i „produkt niespożywczy” do celów stosowania kodów NC z załącznika I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej oraz do celów klasyfikacji towaru?
- 3) Czy przeznaczenie produktu może stanowić obiektywne kryterium klasyfikacji do celów stosowania kodów NC z załącznika I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej oraz do celów klasyfikacji towaru?
- 4) Czy można posłużyć się opinią właściwego organu państwa członkowskiego Unii Europejskiej, zgodnie z którą w myśl przepisów Unii Europejskiej i państw członkowskich dotyczących żywności importowanej przez wnoszącą odwołanie towar nie może być używany w łańcuchu przetwórstwa spożywczego, gdyż jest niezdatny do spożycia przez ludzi, jako kryterium klasyfikacji towaru przy interpretowaniu terminu „produkt niespożywczy”, do celów zastosowania kodów NC z załącznika I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej oraz do celów klasyfikacji towaru?
- 5) Czy można posłużyć się podanymi przez producenta informacjami na temat technologicznego procesu wytwarzania towaru, z powodu którego nie można wykryć obecności szkodliwych substancji w produkcie, jako kryterium klasyfikacji towaru przy interpretowaniu terminu „produkt niespożywczy”, do celów zastosowania kodów NC z załącznika I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej oraz do celów klasyfikacji towaru?

- 6) Jakie właściwości fizykochemiczne podlegającego klasyfikacji towaru są najważniejsze do celów prawidłowej interpretacji i prawidłowego stosowania kodów NC 1518 00 31 i NC 1517 90 91 załącznika I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej?
- 7) Czy do towaru posiadającego właściwości fizykochemiczne takie jak te podlegające ocenie w niniejszej sprawie należy stosować ogólnie kod NC 1518 00 31 z załącznika I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lutego 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 256, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Cluj
(Rumunia) w dniu 25 maja 2015 r. – postępowanie karne/Niculaie Aurel Bob-Dogi**

(Sprawa C-241/15)

(2015/C 245/15)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Cluj

Strony w postępowaniu głównym

Niculaie Aurel Bob-Dogi

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w celu stosowania art. 8 ust. 1 lit. c) decyzji ramowej [2002/584/WSiSW] ⁽¹⁾, pod pojęciem „istnienie [...] środka zabezpieczającego [nakazu aresztowania]” należy rozumieć krajowy – wewnętrzny – nakaz aresztowania wydany zgodnie z zasadami postępowania karnego wydającego państwa członkowskiego, a zatem odmienny od europejskiego nakazu aresztowania?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy nieistnienie krajowego – wewnętrznego – nakazu aresztowania może stanowić dorozumianą podstawę odmowy wykonania europejskiego nakazu aresztowania?

⁽¹⁾ Decyzja ramowa Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. L 190, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania)
w dniu 28 maja 2015 r. – Wind 1014 GmbH, Kurt Daell/Skatteministeriet**

(Sprawa C-249/15)

(2015/C 245/16)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Østre Landsret

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Wind 1014 GmbH, Kurt Daell.

Strona pozwana: Skatteministeriet.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jest spójne z prawem Unii, w tym również z art. 56 TFUE, by w zasadzie nie można było rozpocząć używania pojazdu będącego przedmiotem umowy leasingu pomiędzy firmą leasingową, z siedzibą w jednym państwie członkowskim, a leasingobiorcą zamieszkałym albo mającym siedzibę w innym państwie członkowskim (zob. pytanie 2 poniżej) na drogach tego drugiego państwa członkowskiego w czasie, gdy organy rozpatrują wniosek o pozwolenie na zapłatę proporcjonalnego podatku od rejestracji tego pojazdu za okres, w którym pojazd ten ma być używany w tym drugim państwie członkowskim?
 - 2) Czy jest zgodne z prawem Unii, w tym również z art. 56 TFUE, by środek krajowy stanowiący niezbędny warunek rejestracji/zapłaty proporcjonalnego podatku od pojazdu, który ma być używany jedynie czasowo a nie stale, wymagał uprzedniego zatwierdzenia albo, że środek ten oznacza, iż:
 - (i) organy wymagają zapłaty pełnej wysokości duńskiego podatku od rejestracji pojazdu, co stanowi niezbędny warunek niezwłocznego jego używania, przy czym jeśli następnie pozwolenie zostanie wydane różnica między pełną wysokością podatku a obliczoną proporcjonalną wysokością podatku zostaje zwrócona wraz z odsetkami; lub, że
 - (ii) organy wymagają zapłaty pełnej wysokości podatku od rejestracji pojazdu, co stanowi niezbędny warunek niezwłocznego jego używania, przy czym w wypadku gdy pozwolenie nie zostanie udzielone wysokość ta nie podlega korekcie, a nadpłata nie zostaje zwrócona wraz z ustaniem czasowego używania pojazdu?
-

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 12 czerwca 2015 r. – Health Food Manufacturers’ Association i in./Komisja

(Sprawa T-296/12) ⁽¹⁾

[Ochrona konsumentów — Rozporządzenie (UE) nr 432/2012 — Oświadczenia zdrowotne dotyczące żywności — Skarga o stwierdzenie nieważności — Akt regulacyjny niewymagający środków wykonawczych — Bezpośrednie oddziaływanie — Dopuszczalność — Naruszenie art. 13 i 28 rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 — Zasada dobrej administracji — Niedyskryminacja — Błędne kryteria oceny — Rozporządzenie nr 1924/2006 — Zarzut niezgodności z prawem — Prawo do bycia wysłuchanym — Pewność prawa — Zbyt krótki okres przejściowy — Wykaz nierozpatrzonych oświadczeń]

(2015/C 245/17)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: The Health Food Manufacturers’ Association (East Molesey, Zjednoczone Królestwo); Quest Vitamins Ltd (Birmingham, Zjednoczone Królestwo); Natures Aid Ltd (Kirkham, Zjednoczone Królestwo); Natuur-& gezondheidsProducten Nederland (Ermelo, Niemcy); oraz New Care Supplements BV (Oisterwijk, Niemcy) (przedstawiciele: B. Kelly i G. Castle, solicitors, oraz adwokat P. Bogaert)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Flynn i S. Grünheid, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę skarżącą: FederSalus (Rzym, Włochy); Medestea biotech SpA (Turyn, Włochy); oraz Naturando Srl (Osio Sotto, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci E. Valenti i D. Letizia)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Republika Francuska (przedstawiciele: początkowo D. Colas i S. Menez, następnie D. Colas i S. Ghiandoni, pełnomocnicy); Parlament Europejski (przedstawiciele: J. Rodrigues i L. Visaggio, pełnomocnicy); Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: I. Šulce i M. Moore, pełnomocnicy); oraz Bureau européen des unions de consommateurs (BEUC) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat S. Pappas)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności rozporządzenia Komisji (UE) nr 432/2012 z dnia 16 maja 2012 r. ustanawiającego wykaz dopuszczonych oświadczeń zdrowotnych dotyczących żywności, innych niż oświadczenia odnoszące się do zmniejszenia ryzyka choroby oraz rozwoju i zdrowia dzieci (Dz.U. L 136, s. 1) oraz rzekomej decyzji Komisji ustanawiającej wykaz tzw. „nierozpatrzonych oświadczeń zdrowotnych”.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje w części oddalona, a w części odrzucona.
- 2) The Health Food Manufacturers’ Association, Quest Vitamins Ltd, Natures Aid Ltd, Natuur-& gezondheidsProducten Nederland i New Care Supplements BV pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 3) Republika Francuska, Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej, Bureau européen des unions de consommateurs (BEUC), FederSalus, Medestea biotech SpA i Naturando Srl pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 250 z 18.8.2012.

Wyrok Sądu z dnia 12 czerwca 2015 r. – Plantavis i NEM/Komisja i EFSA(Sprawa T-334/12) ⁽¹⁾

[Ochrona konsumentów — Oświadczenia zdrowotne dotyczące żywności — Rozporządzenie (UE) nr 432/2012 — Skarga o stwierdzenie nieważności — Akt regulacyjny niewymagający przyjęcia środków wykonawczych — Bezpośrednie oddziaływanie — Dopuszczalność — Rozporządzenie (WE) nr 1924/2006 — Zarzut niezgodności z prawem — Rejestr oświadczeń zdrowotnych]

(2015/C 245/18)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Plantavis GmbH (Berlin, Niemcy); oraz NEM, Verband mittelständischer europäischer Hersteller und Distributoren von Nahrungsergänzungsmitteln & Gesundheitsprodukten eV (Laudert, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat T. Büttner)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Pignataro Nolin i S. Grünheid, pełnomocnicy); oraz Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) (przedstawiciele: D. Detken, pełnomocnik, wspierany przez adwokatów R. Van der Houta i A. Köhler)

Interwenient popierający stronę pozwaną – Komisję: Parlament Europejski (przedstawiciele: J. Rodrigues i P. Schonard, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną – Komisję i EFSA: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Simm i I. Šulce, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności, po pierwsze, rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych dotyczących żywności (Dz.U. L 404, s. 9) oraz, po drugie, rozporządzenia Komisji (UE) nr 432/2012 z dnia 16 maja 2012 r. ustanawiającego wykaz dopuszczonych oświadczeń zdrowotnych dotyczących żywności, innych niż oświadczenia odnoszące się do zmniejszenia ryzyka choroby oraz rozwoju i zdrowia dzieci (Dz.U. L 136, s. 1), a także rejestru oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych dotyczących żywności, publikowanego na stronie internetowej Komisji.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona.
- 2) Plantavis GmbH i NEM, Verband mittelständischer europäischer Hersteller und Distributoren von Nahrungsergänzungsmitteln & Gesundheitsprodukten eV pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską i przez Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA).
- 3) Rada Unii Europejskiej i Parlament Europejski pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 311 z 13.10.2012.

Wyrok Sądu z dnia 11 czerwca 2015 r. – McCullough/Cedefop(Sprawa T-496/13) ⁽¹⁾

[Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dokumenty dotyczące udzielania zamówień publicznych i zawierania umów z nich wynikających — Wniosek o przedstawienie dokumentów w ramach postępowania karnego — Odmowa dostępu — Wyjątek dotyczący ochrony prywatności i integralności osoby fizycznej — Wyjątek dotyczący ochrony procesu podejmowania decyzji]

(2015/C 245/19)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Colin Boyd McCullough (Saloniki, Grecja) (przedstawiciel: adwokat G. Matsos)

Strona pozwana: Europejskie Centrum Rozwoju Kształcenia Zawodowego (Cedefop) (przedstawiciele: początkowo C. Lettmayr, pełnomocnik, następnie M. Fuchs, pełnomocnik, wspierany początkowo przez adwokata E. Petrissi, następnie przez E. Petrissi i E. Roussou, następnie przez adwokatów E. Roussou i P. Anestisa, a wreszcie przez P. Anestisa)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Cedefop z dnia 15 lipca 2013 r. o odmowie udzielenia dostępu do protokołów rady zarządzającej, protokołów biura i protokołów grupy pilotażowej „Knowledge Management System”, sporządzonych w okresie od 1 stycznia 2002 r. do 31 grudnia 2005 r., żądanie nakazania Cedefop przedstawienia żądanych dokumentów i żądanie upoważnienia na mocy art. 16 rozporządzenia Rady (EWG) nr 337/75 z dnia 10 lutego 1975 r. ustanawiającego Europejskie Centrum Rozwoju Kształcenia Zawodowego (Dz.U. L 39, s. 1) oraz art. 1 Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej greckich organów krajowych do naruszenia lokali i budynków Cedefop zgodnie z mającymi zastosowanie ustawami greckimi, przeprowadzenia dochodzenia, rewizji i konfiskaty w tych lokalach i budynkach w celu uzyskania żądanych dokumentów i przeprowadzenia dochodzenia w sprawie ewentualnych przestępstw.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Europejskiego Centrum Rozwoju Kształcenia Zawodowego (Cedefop) z dnia 15 lipca 2013 r. o odmowie udzielenia dostępu do protokołów rady zarządzającej, protokołów biura i protokołów grupy pilotażowej „Knowledge Management System”, sporządzonych w okresie od 1 stycznia 2002 r. do 31 grudnia 2005 r., w zakresie, w jakim odmówiono w niej udzielenia dostępu do protokołów rady zarządzającej i biura z wyjątkiem tego, co odnosi się do dostępu do nazwisk ich członków.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje w części odrzucona, a w części oddalona.
- 3) Cedefop pokrywa własne koszty i trzy czwarte kosztów poniesionych przez Colina Boyda McCullough.
- 4) Colin Boyd McCullough pokrywa jedną czwartą własnych kosztów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 344 z 23.11.2013.

Wyrok Sądu z dnia 11 czerwca 2015 r. – Laboratoires CTRS/Komisja**(Sprawa T-452/14) ⁽¹⁾**

[Produkty lecznicze przeznaczone do stosowania u ludzi — Sieroce produkty lecznicze — Pozwolenie na dopuszczenie do obrotu produktu leczniczego Cholic Acid FGK (pod zmienioną nazwą Kolbam) — Wskazania terapeutyczne — Wyłączność obrotu na rynku — Artykuł 8 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 141/2000]

(2015/C 245/20)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Laboratoires CTRS (Boulogne Billancourt, Francja) (przedstawiciele: K. Bacon, barrister, M. Utges Manley i M. Vickers, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. White, P. Mihaylova i A. Sipos, pełnomocnicy)

Przedmiot

Tytułem głównym stwierdzenie nieważności w części decyzji wykonawczej C (2014) 2375 (wersja ostateczna) Komisji z dnia 4 kwietnia 2014 r. w sprawie wydania, w wyjątkowych okolicznościach, pozwolenia na dopuszczenie do obrotu sierocego produktu leczniczego przeznaczonego do stosowania u ludzi „Cholic Acid FGK – Kwas cholowy” zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady, w brzmieniu zmienionym decyzją wykonawczą C (2014) 6508 Komisji z dnia 11 września 2014 r., przenoszącą i zmieniającą pozwolenie na dopuszczenie do obrotu przyznane w wyjątkowych okolicznościach w decyzji C(2014) 2375 dla sierocego produktu leczniczego przeznaczonego do stosowania u ludzi „Kolbam – Kwas cholowy” w zakresie w jakim wskazuje ona zasadniczo, że dopuszczenie do obrotu tego produktu leczniczego jest dozwolone dla wskazań terapeutycznych produktu leczniczego Orphacol lub tytułem ewentualnym żądanie stwierdzenia nieważności art. 1 tej decyzji.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji wykonawczej C (2014) 2375 Komisji z dnia 4 kwietnia 2014 r. w sprawie wydania, w wyjątkowych okolicznościach, pozwolenia na dopuszczenie do obrotu, w wyjątkowych okolicznościach, sierocego produktu leczniczego przeznaczonego do stosowania u ludzi „Cholic Acid FGK – Kwas cholowy” zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady, w brzmieniu zmienionym decyzją wykonawczą C (2014) 6508 Komisji z dnia 11 września 2014 r., przenoszącą i zmieniającą pozwolenie na dopuszczenie do obrotu przyznane w wyjątkowych okolicznościach w decyzji C (2014) 2375 dla sierocego produktu leczniczego przeznaczonego do stosowania u ludzi „Kolbam – Kwas cholowy”.
- 2) Komisja Europejska pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Laboratoires CTRS.
- 3) ASK Pharmaceuticals GmbH pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 253 z 4.8.2014.

Postanowienie Sądu z dnia 22 maja 2015 r. – Wirtschaftsvereinigung Stahl i in./Komisja**(Sprawa T-285/14) ⁽¹⁾**

(Pomoc państwa — Środki przyjęte przez Niemcy na rzecz energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz odbiorców energochłonnych — Decyzja o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE — Wydanie ostatecznej decyzji już po wniesieniu skargi — Umorzenie postępowania — Skarga o stwierdzenie nieważności — Wniosek o zezwolenie na dostosowanie żądań — Brak nowych okoliczności — Niedopuszczalność)

(2015/C 245/21)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Wirtschaftsvereinigung Stahl (Düsseldorf, Niemcy) oraz inne skarżące, których nazwy zostały wskazane w załączniku do postanowienia (przedstawiciele: początkowo A. Reuter, C. Arhold, N. Wimmer, F.-A. Wesche, K. Kindereit, R. Busch, A. Hohler i T. Woltering, a następnie A. Reuter, C. Bürger, T. Christner i G. Müllejans, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Maxian Rusche i R. Sauer, pełnomocnicy, wspierani przez C. von Donata i G. Quardt, adwokatów)

Przedmiot

Żądanie częściowego stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C (2013) 4424 final z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie wszczęcia określonego w art. 108 ust. 2 TFUE postępowania w przedmiocie środków wdrożonych przez Republikę Federalną Niemiec w formie wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz odbiorców energochłonnych [pomoc państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN)].

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie zostaje umorzone.
- 2) Wniosek o zezwolenie na dostosowanie żądań zawartych w niniejszej skardze w taki sposób, aby dotyczyły one decyzji Komisji C (2014) 8786 final z dnia 25 listopada 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA.33995 (2013) (ex 2013/NN) – wdrożonej przez Republikę Federalną Niemiec jako wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz odbiorców energochłonnych, zostaje odrzucony jako niedopuszczalny.
- 3) Nie ma potrzeby orzekania w sprawie wniosku o dopuszczenie Urzędu Nadzoru EFTA do sprawy w charakterze interwenienta.
- 4) Wirtschaftsvereinigung Stahl oraz inne skarżące, których nazwy zostały wskazane w załączniku do niniejszego postanowienia, pokrywają własne koszty, a także te poniesione przez Komisję Europejską.
- 5) Urząd Nadzoru EFTA pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 223 z 14.7.2014 r.

Postanowienie Sądu z dnia 22 maja 2015 r. – Röchling Oertl Kunststofftechnik/Komisja**(Sprawa T-286/14) ⁽¹⁾****(Pomoc państwa — Środki przyjęte przez Niemcy na rzecz energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz odbiorców energochłonnych — Decyzja o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE — Wydanie ostatecznej decyzji już po wniesieniu skargi — Umorzenie postępowania)**

(2015/C 245/22)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Röchling Oertl Kunststofftechnik GmbH (Brensbach, Niemcy) (przedstawiciele: T. Volz, B. Wißmann, M. Püstow, M. Ringel, C. Oehme i T. Wielsch, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Maxian Rusche i R. Sauer, pełnomocnicy, wspierani przez A. Luke i C. Maurera, adwokatów)

Przedmiot

Żądanie częściowego stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C (2013) 4424 final z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie wszczęcia określonego w art. 108 ust. 2 TFUE postępowania w przedmiocie środków wdrożonych przez Republikę Federalną Niemiec w formie wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz odbiorców energochłonnych [pomoc państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN)].

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie zostaje umorzone.
- 2) Nie ma potrzeby orzekania w sprawie wniosku o dopuszczenie Urzędu Nadzoru EFTA do sprawy w charakterze interwenienta.
- 3) Röchling Oertl Kunststofftechnik GmbH pokrywa koszty własne, a także poniesione przez Komisję Europejską, w tym również te związane z postępowaniem w przedmiocie środka tymczasowego.
- 4) Urząd Nadzoru EFTA pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 223 z 14.7.2014 r.

Postanowienie Sądu z dnia 22 maja 2015 r. – Schaeffler Technologies/Komisja**(Sprawa T-287/14) ⁽¹⁾****(Pomoc państwa — Środki przyjęte przez Niemcy na rzecz energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz odbiorców energochłonnych — Decyzja o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE — Wydanie ostatecznej decyzji już po wniesieniu skargi — Umorzenie postępowania)**

(2015/C 245/23)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Schaeffler Technologies GmbH & Co. KG (Herzogenaurach, Niemcy) (przedstawiciele: T. Volz, B. Wißmann, M. Püstow, M. Ringel, C. Oehme i T. Wielsch, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Maxian Rusche i R. Sauer, pełnomocnicy, wspierani przez A. Luke i C. Maurera, adwokatów)

Przedmiot

Żądanie częściowego stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C (2013) 4424 final z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie wszczęcia określonego w art. 108 ust. 2 TFUE postępowania w przedmiocie środków wdrożonych przez Republikę Federalną Niemiec w formie wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz odbiorców energochłonnych [pomoc państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN)].

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie zostaje umorzone.
- 2) Nie ma potrzeby orzekania w sprawie wniosku o dopuszczenie Urzędu Nadzoru EFTA do sprawy w charakterze interwenienta.
- 3) Schaeffler Technologies GmbH & Co. KG pokrywa koszty własne, a także poniesione przez Komisję Europejską, w tym również te związane z postępowaniem w przedmiocie środka tymczasowego.
- 4) Urząd Nadzoru EFTA pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 223 z 14.7.2014 r.

Postanowienie Sądu z dnia 22 maja 2015 r. – Energiewerke Nord/Komisja

(Sprawa T-288/14) ⁽¹⁾

(Pomoc państwa — Środki przyjęte przez Niemcy na rzecz energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz odbiorców energochłonnych — Decyzja o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE — Wydanie ostatecznej decyzji już po wniesieniu skargi — Umorzenie postępowania)

(2015/C 245/24)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Energiewerke Nord GmbH (Rubenow, Niemcy) (przedstawiciele: T. Volz, B. Wißmann, M. Püstow, M. Ringel, C. Oehme i T. Wielsch, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Maxian Rusche i R. Sauer, pełnomocnicy, wspierani przez A. Luke i C. Maurera, adwokatów)

Przedmiot

Żądanie częściowego stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C (2013) 4424 final z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie wszczęcia określonego w art. 108 ust. 2 TFUE postępowania w przedmiocie środków wdrożonych przez Republikę Federalną Niemiec w formie wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz odbiorców energochłonnych [pomoc państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN)].

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie zostaje umorzone.
- 2) Nie ma potrzeby orzekania w sprawie wniosku o dopuszczenie Urzędu Nadzoru EFTA do sprawy w charakterze interwenienta.

- 3) *Energiewerke Nord GmbH* pokrywa koszty własne, a także poniesione przez Komisję Europejską, w tym również te związane z postępowaniem w przedmiocie środka tymczasowego.
- 4) *Urząd Nadzoru EFTA* pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 223 z 14.7.2014 r.

**Postanowienie Sądu z dnia 22 maja 2015 r. – H-O-T Servicecenter Nürnberg i in./Komisja
(Sprawa T-289/14) (¹)**

(Pomoc państwa — Środki przyjęte przez Niemcy na rzecz energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz odbiorców energochłonnych — Decyzja o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE — Wydanie ostatecznej decyzji już po wniesieniu skargi — Umorzenie postępowania — Skarga o stwierdzenie nieważności — Wniosek o zezwolenie na dostosowanie żądań — Brak nowych okoliczności — Niedopuszczalność)

(2015/C 245/25)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: H-O-T Servicecenter Nürnberg GmbH (Norymberga, Niemcy); H-O-T Servicecenter Schmölln GmbH & Co. KG (Schmölln, Niemcy); H-O-T Servicecenter Allgäu GmbH & Co. KG (Memmingerberg, Niemcy); i EB Härtetechnik GmbH & Co. KG (Norymberga) (przedstawiciele: początkowo A. Reuter, C. Arhold, N. Wimmer, F.-A. Wesche, K. Kindereit, R. Busch, A. Hohler i T. Woltering, a następnie A. Reuter, C. Bürger, T. Christner i G. Müllejans, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Maxian Rusche i R. Sauer, pełnomocnicy, wspierani przez C. von Donata i G. Quardt, adwokatów)

Przedmiot

Żądanie częściowego stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C (2013) 4424 final z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie wszczęcia określonego w art. 108 ust. 2 TFUE postępowania w przedmiocie środków wdrożonych przez Republikę Federalną Niemiec w formie wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz odbiorców energochłonnych [pomoc państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN)].

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie zostaje umorzone.
- 2) Wniosek o zezwolenie na dostosowanie żądań zawartych w niniejszej skardze w taki sposób, aby dotyczyły one decyzji Komisji C (2014) 8786 final z dnia 25 listopada 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA.33995 (2013) (ex 2013/NN) – wdrożonej przez Republikę Federalną Niemiec jako wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz odbiorców energochłonnych, zostaje odrzucony jako niedopuszczalny.
- 3) Nie ma potrzeby orzekania w sprawie wniosku o dopuszczenie Urzędu Nadzoru EFTA do sprawy w charakterze interwenienta.

- 4) H-O-T Servicecenter Nürnberg GmbH, H-O-T Servicecenter Schmöln GmbH & Co. KG, H-O-T Servicecenter Allgäu GmbH & Co. KG i EB Härtetechnik GmbH & Co. KG pokrywają własne koszty, a także te poniesione przez Komisję Europejską.
- 5) Urząd Nadzoru EFTA pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 223 z 14.7.2014 r.

Postanowienie Sądu z dnia 22 maja 2015 r. – Klemme/Komisja

(Sprawa T-294/14) ⁽¹⁾

(Pomoc państwa — Środki przyjęte przez Niemcy na rzecz energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz odbiorców energochłonnych — Decyzja o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE — Wydanie ostatecznej decyzji już po wniesieniu skargi — Umorzenie postępowania — Skarga o stwierdzenie nieważności — Wniosek o zezwolenie na dostosowanie żądań — Brak nowych okoliczności — Niedopuszczalność)

(2015/C 245/26)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Klemme AG (Lutherstadt Eisleben, Niemcy) (przedstawiciele: T. Volz, B. Wißmann, M. Püstow, M. Ringel, C. Oehme i T. Wielsch, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Maxian Rusche i R. Sauer, pełnomocnicy, wspierani przez A. Luke i C. Maurera, adwokatów)

Przedmiot

Żądanie częściowego stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C (2013) 4424 final z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie wszczęcia określonego w art. 108 ust. 2 TFUE postępowania w przedmiocie środków wdrożonych przez Republikę Federalną Niemiec w formie wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz odbiorców energochłonnych [pomoc państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN)].

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie zostaje umorzone.
- 2) Wniosek o zezwolenie na dostosowanie żądań zawartych w niniejszej skardze w taki sposób, aby dotyczyły one decyzji Komisji C (2014) 8786 final z dnia 25 listopada 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA.33995 (2013) (ex 2013/NN) – wdrożonej przez Republikę Federalną Niemiec jako wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz odbiorców energochłonnych, zostaje odrzucony jako niedopuszczalny.
- 3) Nie ma potrzeby orzekania w sprawie wniosku o dopuszczenie Urzędu Nadzoru EFTA do sprawy w charakterze interwenienta.
- 4) Klemme AG pokrywa koszty własne, a także poniesione przez Komisję Europejską, w tym również te związane z postępowaniem w przedmiocie środka tymczasowego.

- 5) Urząd Nadzoru EFTA pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 223 z 14.7.2014 r.

Postanowienie Sądu z dnia 22 maja 2015 r. – Autoneum Germany/Komisja

(Sprawa T-295/14) ⁽¹⁾

(Pomoc państwa — Środki przyjęte przez Niemcy na rzecz energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz odbiorców energochłonnych — Decyzja o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE — Wydanie ostatecznej decyzji już po wniesieniu skargi — Umorzenie postępowania — Skarga o stwierdzenie nieważności — Wniosek o zezwolenie na dostosowanie żądań — Brak nowych okoliczności — Niedopuszczalność)

(2015/C 245/27)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Autoneum Germany GmbH (Roßdorf, Niemcy) (przedstawiciele: T. Volz, B. Wißmann, M. Püstow, C. Oehme, M. Ringel i T. Wielsch, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Maxian Rusche i R. Sauer, pełnomocnicy, wspierani przez A. Luke i C. Maurera, adwokatów)

Przedmiot

Żądanie częściowego stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C (2013) 4424 final z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie wszczęcia określonego w art. 108 ust. 2 TFUE postępowania w przedmiocie środków wdrożonych przez Republikę Federalną Niemiec w formie wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz odbiorców energochłonnych [pomoc państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN)].

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie zostaje umorzone.
- 2) Wniosek o zezwolenie na dostosowanie żądań zawartych w niniejszej skardze w taki sposób, aby dotyczyły one decyzji Komisji C (2014) 8786 final z dnia 25 listopada 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA.33995 (2013) (ex 2013/NN) – wdrożonej przez Republikę Federalną Niemiec jako wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz odbiorców energochłonnych, zostaje odrzucony jako niedopuszczalny.
- 3) Nie ma potrzeby orzekania w sprawie wniosku o dopuszczenie Urzędu Nadzoru EFTA do sprawy w charakterze interwenienta.
- 4) Autoneum Germany GmbH pokrywa koszty własne, a także poniesione przez Komisję Europejską, w tym również te związane z postępowaniem w przedmiocie środka tymczasowego.
- 5) Urząd Nadzoru EFTA pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 223 z 14.7.2014 r.

Postanowienie Sądu z dnia 22 maja 2015 r. – Erbslöh/Komisja**(Sprawa T-296/14) ⁽¹⁾****(Pomoc państwa — Środki przyjęte przez Niemcy na rzecz energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz odbiorców energochłonnych — Decyzja o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE — Wydanie ostatecznej decyzji już po wniesieniu skargi — Umorzenie postępowania)**

(2015/C 245/28)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Erbslöh AG (Velbert, Niemcy) (przedstawiciele: T. Volz, M. Ringel, B. Wißmann, M. Püstow, C. Oehme i T. Wielsch, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Maxian Rusche i R. Sauer, pełnomocnicy, wspierani przez A. Luke i C. Maurera, adwokatów)

Przedmiot

Żądanie częściowego stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C (2013) 4424 final z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie wszczęcia określonego w art. 108 ust. 2 TFUE postępowania w przedmiocie środków wdrożonych przez Republikę Federalną Niemiec w formie wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz odbiorców energochłonnych [pomoc państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN)].

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie zostaje umorzone.
- 2) Nie ma potrzeby orzekania w sprawie wniosku o dopuszczenie Urzędu Nadzoru EFTA do sprawy w charakterze interwenienta.
- 3) Erbslöh AG pokrywa koszty własne, a także poniesione przez Komisję Europejską, w tym również te związane z postępowaniem w przedmiocie środka tymczasowego.
- 4) Urząd Nadzoru EFTA pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 223 z 14.7.2014.

Postanowienie Sądu z dnia 22 maja 2015 r. – Walter Klein/Komisja**(Sprawa T-297/14) ⁽¹⁾****(Pomoc państwa — Środki przyjęte przez Niemcy na rzecz energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz odbiorców energochłonnych — Decyzja o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE — Wydanie ostatecznej decyzji już po wniesieniu skargi — Umorzenie postępowania)**

(2015/C 245/29)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Walter Klein GmbH & Co. KG (Wuppertal, Niemcy) (przedstawiciele: T. Volz, M. Ringel, B. Wißmann, M. Püstow, C. Oehme i T. Wielsch, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Maxian Rusche i R. Sauer, pełnomocnicy, wspierani przez A. Luke i C. Maurera, adwokatów)

Przedmiot

Żądanie częściowego stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C (2013) 4424 final z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie wszczęcia określonego w art. 108 ust. 2 TFUE postępowania w przedmiocie środków wdrożonych przez Republikę Federalną Niemiec w formie wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz odbiorców energochłonnych [pomoc państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN)].

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie zostaje umorzone.
- 2) Nie ma potrzeby orzekania w sprawie wniosku o dopuszczenie Urzędu Nadzoru EFTA do sprawy w charakterze interwenienta.
- 3) Walter Klein GmbH & Co. KG pokrywa koszty własne, a także poniesione przez Komisję Europejską, w tym również te związane z postępowaniem w przedmiocie środka tymczasowego.
- 4) Urząd Nadzoru EFTA pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 223 z 14.7.2014 r.

Postanowienie Sądu z dnia 22 maja 2015 r. – Erbslöh Aluminium/Komisja

(Sprawa T-298/14) ⁽¹⁾

(Pomoc państwa — Środki przyjęte przez Niemcy na rzecz energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz odbiorców energochłonnych — Decyzja o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE — Wydanie ostatecznej decyzji już po wniesieniu skargi — Umorzenie postępowania)

(2015/C 245/30)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Erbslöh Aluminium GmbH (Velbert, Niemcy) (przedstawiciele: T. Volz, M. Ringel, B. Wißmann, M. Püstow, C. Oehme i T. Wielsch, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Maxian Rusche i R. Sauer, pełnomocnicy, wspierani przez A. Luke i C. Maurera, adwokatów)

Przedmiot

Żądanie częściowego stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C (2013) 4424 final z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie wszczęcia określonego w art. 108 ust. 2 TFUE postępowania w przedmiocie środków wdrożonych przez Republikę Federalną Niemiec w formie wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz odbiorców energochłonnych [pomoc państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN)].

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie zostaje umorzone.
- 2) Nie ma potrzeby orzekania w sprawie wniosku o dopuszczenie Urzędu Nadzoru EFTA do sprawy w charakterze interwenienta.

- 3) Erbslöh Aluminium GmbH pokrywa koszty własne, a także poniesione przez Komisję Europejską, w tym również te związane z postępowaniem w przedmiocie środka tymczasowego.
- 4) Urząd Nadzoru EFTA pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 223 z 14.7.2014 r.

Postanowienie Sądu z dnia 22 maja 2015 r. – Fricopan Back/Komisja

(Sprawa T-300/14) ⁽¹⁾

(Pomoc państwa — Środki przyjęte przez Niemcy na rzecz energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz odbiorców energochłonnych — Decyzja o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE — Wydanie ostatecznej decyzji już po wniesieniu skargi — Umorzenie postępowania — Skarga o stwierdzenie nieważności — Wniosek o zezwolenie na dostosowanie żądań — Brak nowych okoliczności — Niedopuszczalność)

(2015/C 245/31)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Fricopan Back GmbH Immekath (Klötze, Niemcy) (przedstawiciele: T. Volz, M. Ringel, B. Wißmann, M. Püstow, C. Oehme i T. Wielsch, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Maxian Rusche i R. Sauer, pełnomocnicy, wspierani przez A. Luke i C. Maurera, adwokatów)

Przedmiot

Żądanie częściowego stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C (2013) 4424 final z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie wszczęcia określonego w art. 108 ust. 2 TFUE postępowania w przedmiocie środków wdrożonych przez Republikę Federalną Niemiec w formie wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz odbiorców energochłonnych [pomoc państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN)].

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie zostaje umorzone.
- 2) Wniosek o zezwolenie na dostosowanie żądań zawartych w niniejszej skardze w taki sposób, aby dotyczyły one decyzji Komisji C (2014) 8786 final z dnia 25 listopada 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA.33995 (2013) (ex 2013/NN) – wdrożonej przez Republikę Federalną Niemiec jako wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz odbiorców energochłonnych, zostaje odrzucony jako niedopuszczalny.
- 3) Nie ma potrzeby orzekania w sprawie wniosku o dopuszczenie Urzędu Nadzoru EFTA do sprawy w charakterze interwenienta.
- 4) Fricopan Back GmbH Immekath pokrywa koszty własne, a także poniesione przez Komisję Europejską, w tym również te związane z postępowaniem w przedmiocie środka tymczasowego.

5) Urząd Nadzoru EFTA pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 223 z 14.7.2014

Postanowienie Sądu z dnia 22 maja 2015 r. – Michelin Reifenwerke/Komisja

(Sprawa T-301/14) ⁽¹⁾

(Pomoc państwa — Środki przyjęte przez Niemcy na rzecz energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz odbiorców energochłonnych — Decyzja o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE — Wydanie ostatecznej decyzji już po wniesieniu skargi — Umorzenie postępowania)

(2015/C 245/32)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Michelin Reifenwerke AG & Co. KGaA (Karlsruhe, Niemcy) (przedstawiciele: T. Volz, M. Ringel, B. Wißmann, M. Püstow, C. Oehme i T. Wielsch, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Maxian Rusche i R. Sauer, pełnomocnicy, wspierani przez A. Luke i C. Maurera, adwokatów)

Przedmiot

Żądanie częściowego stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C (2013) 4424 final z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie wszczęcia określonego w art. 108 ust. 2 TFUE postępowania w przedmiocie środków wdrożonych przez Republikę Federalną Niemiec w formie wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz odbiorców energochłonnych [pomoc państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN)].

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie zostaje umorzone.
- 2) Nie ma potrzeby orzekania w sprawie wniosku o dopuszczenie Urzędu Nadzoru EFTA do sprawy w charakterze interwenienta.
- 3) Michelin Reifenwerke AG & Co. KGaA pokrywa koszty własne, a także poniesione przez Komisję Europejską, w tym również te związane z postępowaniem w przedmiocie środka tymczasowego.
- 4) Urząd Nadzoru EFTA pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 223 z 14.7.2014 r.

Postanowienie Sądu z dnia 22 maja 2015 r. – Vestolit/Komisja

(Sprawa T-305/14) ⁽¹⁾

(Pomoc państwa — Środki przyjęte przez Niemcy na rzecz energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz odbiorców energochłonnych — Decyzja o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE — Wydanie ostatecznej decyzji już po wniesieniu skargi — Umorzenie postępowania)

(2015/C 245/33)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Vestolit GmbH (Marl, Niemcy) (przedstawiciele: D. Greinacher, J. Martin i B. Scholtka, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Maxian Rusche i R. Sauer, pełnomocnicy, wspierani przez C. von Donata i G. Quardt, adwokatów)

Przedmiot

Żądanie częściowego stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C (2013) 4424 final z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie wszczęcia określonego w art. 108 ust. 2 TFUE postępowania w przedmiocie środków wdrożonych przez Republikę Federalną Niemiec w formie wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz odbiorców energochłonnych [pomoc państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN)].

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie zostaje umorzone.
- 2) Nie ma potrzeby orzekania w sprawie wniosku o dopuszczenie Urzędu Nadzoru EFTA do sprawy w charakterze interwenienta.
- 3) Vestolit GmbH pokrywa koszty własne, a także poniesione przez Komisję Europejską.
- 4) Urząd Nadzoru EFTA pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 223 z 14.7.2014

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 2 czerwca 2015 r. – Buga/Parlament i in.

(Sprawa T-241/15 R)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Dyrektywa w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu — Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych — Oczywista niedopuszczalność skargi w postępowaniu głównym — Niedopuszczalność)

(2015/C 245/34)

Język postępowania: rumuński

Strony

Strona skarżąca: Aurel Buga (Bacău, Rumunia) (przedstawiciel: adwokat M. Vasii)

Strona pozwana: Parlament Europejski; Rada Unii Europejskiej; Komisja Europejska

Przedmiot

Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych mający na celu nakazanie władzom rumuńskim zawieszenia postępowania karnego wszczętego przeciwko skarżącemu przed sądem krajowym.

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środka tymczasowego zostaje odrzucony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 1 kwietnia 2015 r. – Republika Grecka/Komisja**(Sprawa T-168/15)**

(2015/C 245/35)

*Język postępowania: grecki***Strony***Strona skarżąca:* Republika Grecka (przedstawiciele: G. Kanellopoulos, E. Leftheriotou i A.E. Vasilopoulou)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji z dnia 26 stycznia 2015 r. „w sprawie obniżenia płatności okresowych w związku z programem rozwoju wiejskiego Grecji za okres programowy 2007–2013 i z kosztami za okresy od 1 stycznia 2014 r. do 31 marca 2014 r. oraz od 1 kwietnia 2014 r. do 30 czerwca 2014 r., CCI 2007 GR 06 RPO 001”, o kwoty wynoszące odpowiednio 275 118,75 EUR i 2 940 050 EUR, notyfikowanej jako dokument nr C (2015) 252 wersja ostateczna.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący okoliczności, że zaskarżona decyzja została wydana na podstawie błędnej wykładni i błędnego zastosowania art. 16 ust. 4 rozporządzenia Komisji nr 883/2006 z dnia 21 czerwca 2006 r.⁽¹⁾ z naruszeniem kompetencji Komisji *ratione temporis* oraz istotnych wymogów proceduralnych postępowania, o których mowa w tym przepisie.
2. Zarzut drugi dotyczący okoliczności, że decyzja została wydana na podstawie błędnej wykładni i błędnego zastosowania art. 41 ust. 1 rozporządzenia nr 1306/2013⁽²⁾.
3. Zarzut trzeci dotyczący błędnej wykładni i błędnego zastosowania przez Komisję art. 26 ust. 5 rozporządzenia nr 1290/2005⁽³⁾, art. 27 ust. 3 i 4 tego samego rozporządzenia, art. 36 ust. 5 rozporządzenia nr 1306/2013 i art. 41 ust. 3 tego samego rozporządzenia, jak również naruszenia zasady *ne bis in idem*, zasady uzasadnionych oczekiwań i zasady kontrydiktoryjności oraz prawa do obrony przysługującego Republice Greckiej.
4. Zarzut czwarty dotyczący okoliczności, że decyzja Komisji została wydana na podstawie błędnej wykładni i błędnego zastosowania art. 27 ust. 4 rozporządzenia nr 1290/2005 i art. 41 ust. 3 rozporządzenia nr 1306/2013 oraz naruszenia zasady proporcjonalności.
5. Zarzut piąty dotyczący okoliczności, że decyzja Komisji została wydana na podstawie błędnej wykładni i błędnego zastosowania art. 27 ust. 4 rozporządzenia nr 1290/2005 i art. 41 ust. 3 rozporządzenia nr 1306/2013 oraz naruszenia pojęcia siły wyższej i nadzwyczajnych okoliczności.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 883/2006 z dnia 21 czerwca 2006 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 w odniesieniu do prowadzenia kont przez agencje płatnicze, deklaracji wydatków i dochodów oraz warunków zwrotu wydatków w ramach EFRG i EFRROW (Dz.U. L 171, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008 (Dz.U. L 347, s. 549).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 209, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 8 kwietnia 2015 r. – Kohrener Landmolkerei i DHG/Komisja**(Sprawa T-178/15)**

(2015/C 245/36)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Kohrener Landmolkerei GmbH (Penig, Niemcy), DHG Deutsche Heumilchgesellschaft mbH (Frohburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Wagner)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej, która wpłynęła w dniu 2 marca 2015 r.;
- dopuszczenie sprzeciwu skarżących z dnia 23 grudnia 2014 r. w postępowaniu o sygnaturze akt AT-TSG-0007-01035.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi skarżący podnoszą, że należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji, gdyż narusza ona prawo. Zgodnie z art. 51 rozporządzenia (EU) Nr. 1151/2012 ⁽¹⁾ skarżący jako wnoszący sprzeciw mają termin trzech miesięcy na złożenie do organu krajowego sprzeciwu na rejestrację gwarantowanej tradycyjnej specjalności. Twierdzą w tym kontekście, że odpowiednia publikacja (Dz.U. 2014, C 340, s. 6) miała miejsce w dniu 30 września 2014 r. a sprzeciw został złożony do właściwego organu krajowego w dniu 23 grudnia 2014 r. Skarżący nie są odpowiedzialni za niedochowanie terminu po tym dniu. Uzupełniają, że nie ma możliwości wpływu przez samych skarżących na zakres czasowy działalności właściwego organu krajowego w kontekście przekazywania złożonych sprzeciwów do Komisji i że w zaskarżonej decyzji nie uwzględniono, że sprzeciw wniesiono w terminie. Decyzja uwzględnia tylko datę wpływu do Komisji Europejskiej.

Skarżący podnoszą ponadto, że art. 51 rozporządzenia nr 1151/2012 nie przewiduje terminu na przekazanie sprzeciwu przez organ krajowy. Dlatego istotne jest jedynie złożenie sprzeciwu przez skarżących do organu krajowego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 343, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 14 kwietnia 2015 r. – Icap a.o./Komisja**(Sprawa T-180/15)**

(2015/C 245/37)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Icap plc (Londyn, Zjednoczone Królestwo), Icap Management Services Ltd (Londyn) oraz Icap New Zealand Ltd (Wellington, Nowa Zelandia) (przedstawiciele: C. Riis-Madsen i S. Frank, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności w całości lub w części decyzji Komisji z dnia 4 lutego 2015 r. w sprawie AT.39861 – Yen Interest Rate Derivatives – C(2015) 432 final;
- tytułem żądania ewentualnego uchylenie lub obniżenie kwoty nałożonej grzywny;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania;
- podjęcie wszelkich innych środków, jakie Sąd uzna za stosowne.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędnych ustaleń faktycznych i naruszenia prawa przez Komisję, która stwierdziła, że banki brały udział w działaniach ograniczających konkurencję ze względu na cel.
2. Zarzut drugi dotyczący błędnych ustaleń faktycznych i naruszenia prawa przez pozwaną poprzez twierdzenie, że zarzucane ułatwienie przez skarżące działań ze strony banków stanowiło naruszenie prawa konkurencji w rozumieniu art. 101 TFUE
 - Zdaniem skarżących art. 101 TFUE nie obejmuje działania współnika, który nie bierze udziału w porozumieniu ograniczającym lub zakłócającym konkurencję. Kryterium zastosowane przez Komisję było w każdym razie błędne i obejmowało zbyt szeroki wachlarz działań, niedostatecznie ściśle powiązanych z działaniem stanowiącym naruszenie. Zachowanie skarżących nie jest objęte zakresem kryterium dotyczącego ułatwienia, przyjętego przez pozwaną. W szczególności skarżące podnoszą, że twierdzenie, iż ułatwiały one wymianę informacji między bankami jest bezpodstawne, a pozwana nie wskazała ani jednego przykładu takiego ułatwienia wymiany informacji przez skarżące. Zdaniem skarżących to samo odnosi się do wykorzystania uzgodnionych transakcji. Jeśli chodzi o manipulację prognoz dotyczących YPY LIBOR, Komisja przyznała, że tylko jeden z dwóch banków wiedział o udziale ICAP. W związku z tym, jak twierdzą skarżące, ICAP nie odgrywała ułatwiającej roli w zakresie działania banków. Ponadto w odniesieniu do tych naruszeń, działanie stanowiące naruszenie zaczęło się zdecydowanie wcześniej niż ICAP przyczyniła się do zarzucanego jej działania.
3. Zarzut trzeci dotyczący błędnych ustaleń faktycznych i naruszenia prawa przez Komisję w ramach ustalenia czasu trwania udziału skarżących w naruszeniach.
 - Skarżące twierdzą, że banki były stronami umów w zakresie instrumentów pochodnych stóp procentowych w odniesieniu do jena japońskiego i w związku z tym znały wzajemne pozycje handlowe i interesy. W związku z tym, zdaniem skarżących, dowód przedstawiony przez Komisję na poparcie argumentu, że ICAP wiedziała o dwustronnym naruszeniu jest bezprzedmiotowy, ogólnikowy i błędny. Ponadto, zdaniem skarżących, stanowisko Komisji zakłada, że skarżące wiedziały i działały aż do zakończenia dwustronnego naruszenia przez banki, bez przedstawienia jakiegokolwiek dowodu co do tego, że skarżące wiedziały o dokonanym przez banki naruszeniu.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia przez Komisję domniemania niewinności oraz zasady dobrej administracji.
 - Zdaniem skarżących Komisja przeprowadziła hybrydowe postępowanie ugodowe, w którym decyzja o rozstrzygnięciu sporu przyjęta w grudniu 2013 r. stawiała zarzuty ICAP poprzez wyolbrzymienie jej roli polegającej na ułatwieniu. W związku z tym Komisja nie może w dalszym ciągu twierdzić, że nie była stronnicza przy rozpatrywaniu przypadku ICAP.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia przez Komisję wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien, zasady równego traktowania oraz zasady pewności prawa.

- Skarżące podnoszą, że Komisja naruszyła zasadę pewności prawa nakładając grzywnę wykraczającą poza symboliczną grzywnę. Stanowi to również odejście od jej praktyki decyzyjnej. Ponadto, zdaniem skarżących, Komisja naruszyła wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien, odmawiając przyjęcia za podstawę grzywny wielkości sprzedaży skarżącej, nie precyzując dostatecznie przyjętej przez nią metody obliczenia grzywny oraz nie uzasadniając takiego odejścia od wcześniejszej praktyki decyzyjnej. Co więcej zdaniem skarżących Komisja naruszyła zasadę równego traktowania traktując skarżące w odmienny sposób niż innego maklera, któremu zarzucono ułatwienia w podobnych okolicznościach w związku z takim samym naruszeniem oraz traktując ostatecznie skarżące tak jak banki, które dopuściły się naruszenia, mimo iż skarżącym zarzucono jedynie działanie w postaci ułatwienia. Skarżące twierdzą, że w wyniku tego nałożone grzywny są w pełni nieproporcjonalne, powodując w ten sposób naruszenie przez Komisję zasady proporcjonalności.

6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia przez Komisję zasady ne bis in idem.

Skarga wniesiona w dniu 24 kwietnia 2015 r. – National Iranian Tanker Company/Rada

(Sprawa T-207/15)

(2015/C 245/38)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: National Iranian Tanker Company (Teheran, Iran) (przedstawiciele: T. de la Mare, QC, M. Lester i J. Pobjoy, barristers, R. Chandrasekera, S. Ashley i C. Murphy, solicitors)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2015/236 z dnia 12 lutego 2015 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 39, s.18) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2015/230 z dnia 12 lutego 2015 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 39, s.3) w zakresie, w jakim te akty dotyczą skarżącej;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie, że art. 20 ust. 1 lit. c) decyzji Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. (ze zmianami) (zwaną dalej „decyzją”) oraz art. 23 ust. 2 lit. d) rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. (ze zmianami) (zwanego dalej „rozporządzeniem”) nie mają zastosowania wobec skarżącej z uwagi na ich niezgodność z prawem; oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, w którym skarżąca podnosi, że podejmując decyzję o ponownym umieszczeniu nazwy skarżącej w wykazie na podstawie tych samych okoliczności faktycznych, które zostały zakwestionowane przez Sąd w wyroku z dnia 3 lipca 2014 r. w sprawie T-565/12 NITC/Rada („zwanym dalej wyrokiem „NITC/Rada”), Rada naruszyła zasady res iudicata, pewności prawa, uzasadnionych oczekiwań oraz ostateczności orzeczeń, a także naruszyła prawo skarżącej do skutecznego środka prawnego w rozumieniu art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

2. Zarzut drugi, w którym skarżąca utrzymuje, że Rada nie spełniła warunków, pozwalających jej na umieszczenie nazwy skarżącej w wykazie, w szczególności posłużyła się argumentem, że skarżąca udziela finansowego lub logistycznego wsparcia rządowi Iranu. Zarzut udzielania wsparcia finansowego został zakwestionowany przez Sąd w wyroku NITC/Rada. Skarżąca nie wspiera finansowo rządu Iranu, zaś rząd Iranu nie czerpie korzyści finansowych z działalności skarżącej, ani poprzez jej akcjonariuszy, ani w inny sposób. W wyroku NITC/Rada orzeczono, że udzielanie pośredniego wsparcia finansowego nie wystarczy, aby uznać, że owa przesłanka została spełniona. Zarzut dotyczący udzielania wsparcia logistycznego stanowi jedynie inne ujęcie zarzutów, które zostały omówione w wyroku NITC/Rada. W każdym razie nie zachodzi tu wymagany związek przyczynowy między działalnością skarżącej a rozprzestrzenianiem broni jądrowej, zaś wsparcie, jakiego udziela skarżąca, można co najwyżej zakwalifikować jako pośrednie wsparcie logistyczne.
3. Zarzut trzeci, w którym skarżąca podnosi, że Rada naruszyła jej prawo do obrony, a także prawo do dobrej administracji i skutecznej ochrony sądowej. W szczególności Rada a) nie poinformowała skarżącą o rzeczywistych powodach ponownego umieszczenia jej nazwy w wykazie, ani nie ujawniła dowodów uwzględnionych na jej niekorzyść; i b) przed umieszczeniem jej nazwy w wykazie nie umożliwiła skarżącej przedstawienia jej stanowiska na temat tych rzeczywistych powodów lub dowodów uwzględnionych na jej niekorzyść.
4. Zarzut czwarty, w którym skarżąca twierdzi, że Rada w sposób nieuzasadniony i nieproporcjonalny naruszyła jej podstawowe prawa, w tym prawo do poszanowania jej własności, jej działalności i dobrego imienia. Zaskarżone środki mają dla skarżącej dalekosiężne skutki na całym świecie, zarówno dla prowadzonej przez nią działalności, jak też dobrego imienia i wartości jej przedsiębiorstwa. Umieszczenie nazwy skarżącej w wykazie będzie miało potencjalnie katastrofalne skutki dla beneficjentów funduszy emerytalnych będących akcjonariuszami skarżącej, którymi w całości są niewinni irańscy obywatele, w większości emeryci. Rada nie udowodniła, że zamrożenie funduszy i środków finansowych skarżącej ma związek z jakimkolwiek prawnie uzasadnionym celem, lub jej nim uzasadnione, ani tym bardziej że jest proporcjonalne do osiągnięcia takiego celu.
5. Zarzut piąty przedstawiony na poparcie wniosku o stwierdzenie, że jeżeli, wbrew argumentom przedstawionym w ramach zarzutu drugiego, art. 20 ust. 1 lit. c) decyzji i art. 23 ust. 2 lit. d) rozporządzenia należy rozumieć w ten sposób, że obejmują a) pośrednie wsparcie finansowe lub b) wsparcie logistyczne niemające związku z rozprzestrzenieniem broni jądrowej, kryteria te byłyby niezgodne z prawem oraz nieproporcjonalne względem celów decyzji i rozporządzenia. Arbitralny zakres tych kryteriów wynikający z tej szerszej interpretacji wykraczałby poza granice tego, co odpowiednie i konieczne dla osiągnięcia tych celów. Tak rozumiane przepisy byłyby zatem niezgodne z prawem.

Skarga wniesiona w dniu 21 maja 2015 r. – Speciality Drinks/OHIM – William Grant (CLAN)

(Sprawa T-250/15)

(2015/C 245/39)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Speciality Drinks Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: G. Pritchard, barrister)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: William Grant & Sons Ltd (Dufftown, Zjednoczone Królestwo)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny wspólnotowy znak towarowy „CLAN” – zgłoszenie nr 10 025 815

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 5 marca 2015 r. w sprawie R 220/2014-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i oddalenie sprzeciwu;
- zasądzenie kosztów na rzecz strony skarżącej lub uchylenie postanowienia Pierwszej Izby Odwoławczej o kosztach.

Podniesione zarzuty

- Izba Odwoławcza błędnie scharakteryzowała poziom uwagi wykazywanej przez „właściwego konsumenta” w rozumieniu art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;
- Izba Odwoławcza nie rozstrzygnęła, czy CLAN użyty w połączeniu z MACGREGOR jest dla właściwego konsumenta słowem fantazyjnym (czyli nie posiadającym znaczenia), czy też stanowi słowo posiadające znaczenie, które ów konsument zrozumie;
- Izba Odwoławcza nie przeprowadziła oceny podobieństwa znaków towarowych opartej na właściwej podstawie prawnej lub faktycznej;
- Izba Odwoławcza nie przeprowadziła oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd opartej na właściwej podstawie prawnej lub faktycznej.

Skarga wniesiona w dniu 14 maja 2015 r. – Espírito Santo Financial (Portugalia)/EBC

(Sprawa T-251/15)

(2015/C 245/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Espírito Santo Financial (Portugalia), SGPS, SA (Lizbona, Portugalia) (przedstawiciele: R. Oliveira, N. Cunha Barnabé oraz S. Estima Martins, adwokaci)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji Europejskiego Banku Centralnego (EBC) z dnia 4 marca 2015 r. zgodnie z art. 8 ust. 3 decyzji EBC/2004/3 (dorozumianej decyzji) o nieprzyznaniu pełnego dostępu do decyzji EBC z dnia 1 sierpnia 2014 r. zawieszającej względem Banco Espírito Santo S.A. status strony w ramach polityki pieniężnej Eurosystemu oraz zobowiązującej tenże bank do spłaty całego długu wobec Eurosystemu w kwocie w wysokości 10 bilionów EUR, a także do wszystkich dokumentów będących w posiadaniu EBC, które posiadają jakikolwiek związek z rzeczoną decyzją;
- stwierdzenie nieważności wyraźnej decyzji EBC z dnia 1 kwietnia 2015 r. (wyraźnej decyzji) o nieprzyznaniu pełnego dostępu do powyższych dokumentów;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący dorozumianej decyzji, oparty na naruszeniu obowiązku uzasadnienia.
 - Strona skarżąca podnosi, że dorozumiana decyzja w zakresie w jakim nie przedstawia żadnego powodu odmowy udzielenia pełnego dostępu do żądanych dokumentów EBC, narusza obowiązek uzasadnienia i w związku z tym należy stwierdzić jej nieważność.
2. Zarzut drugi, dotyczący wyraźnej decyzji, oparty na naruszeniu obowiązku uzasadnienia w odniesieniu do decyzji Rady Prezesów EBC.
 - Strona skarżąca podnosi, że należy stwierdzić nieważność wyraźnej decyzji odmawiającej dostępu do żądanych informacji na tej podstawie, że narusza ona obowiązek uzasadnienia w zakresie w jakim: i) zawiera wyłącznie ogólne uwagi dotyczące powołanych wyjątków, wymienionych w art. 4 decyzji EBC/2004/3, a w szczególności ii) nie wskazuje powodów, dla których wyjątek wymieniony w art. 4 ust. 1 lit. a) tiret pierwsze decyzji EBC/2004/3 miałby uzasadniać ograniczenie przysługującego stronie skarżącej prawa dostępu.
3. Zarzut trzeci dotyczący wyraźnej decyzji, oparty na naruszeniu art. 4 ust. 1 lit. a) tiret pierwsze, drugie i siódme decyzji EBC/2004/3.
4. Zarzut czwarty, dotyczący wyraźnej decyzji, oparty na naruszeniu art. 4 ust. 2 pierwsze tiret decyzji EBC/2004/3 w odniesieniu do decyzji Rady Prezesów EBC.
5. Zarzut piąty, dotyczący wyraźnej decyzji, oparty na naruszeniu obowiązku uzasadnienia w związku z propozycjami zarządu EBC.
 - Strona skarżąca podnosi, że należy stwierdzić nieważność wyraźnej decyzji z uwagi na to, że narusza ona obowiązek uzasadnienia w zakresie w jakim: i) zawiera tylko ogólne uwagi dotyczące powołanych wyjątków wymienionych w art. 4 decyzji EBC/2004/3; ii) nie wskazuje szczególnych powodów, dla których odmówiono dostępu do szczególnych informacji, których zażądała strona; iii) nie podaje powodów odmowy udostępnienia informacji na podstawie art. 4 ust. 1 lit. a) tiret siódme decyzji EBC/2004/3; iv) nie wskazuje powodów odmowy udostępnienia informacji na podstawie art. 4 ust. 2 tiret pierwsze decyzji EBC/2004/3; v) nie podaje powodów odmowy dostępu do informacji na podstawie art. 4 ust. 3 decyzji EBC/2004/3.

Skarga wniesiona w dniu 21 maja 2015 r. – Ferrovial i in./Komisja

(Sprawa T-252/15)

(2015/C 245/41)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Ferrovial, SA (Madryt, Hiszpania), Ferrovial Servicios, SA (Madryt, Hiszpania), Amey UK plc (Oksford, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: M. Muñoz Pérez i M. Linares Gil, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 15 października 2014 r. w dokumencie C(2014) 7280 w sprawie wdrożonej przez Hiszpanię pomocy państwa SA 35550 (13/C) (ex 13/NN) (ex 12/CP);

- tytułem ewentualnym, stwierdzenie nieważności art. 4 ust. 2 wspomnianej decyzji i
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżona w niniejszym postępowaniu decyzja jest tożsama z decyzją będącą przedmiotem spraw T-826/14 Hiszpania/Komisja i T-12/15 Banco de Santander i Santusa/Komisja.

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 296 TFUE ze względu na brak uzasadnienia.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE, ponieważ analizowany środek nie zawiera według skarżących elementów właściwych pojęciu pomocy państwa.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 108 ust. 3 TFUE, art. 1 lit. c) rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE i art. 4 ust. 1 rozporządzenia [Komisji] (WE) nr 794/2004 [z dnia 21 kwietnia 2004 r.] w sprawie wykonania rozporządzenia (WE) nr 659/1999, ponieważ analizowany środek nie stanowi pomocy nowej, przyznanej bezprawnie i niezgodnej z rynkiem wewnętrznym.
4. Zarzut czwarty dotyczący nieważności art. 4 ust. 2 decyzji trzeciej z powodu naruszenia art. 14 ust. 1 rozporządzenia 659/1999 ze względu na nieograniczenie nakazu odzyskania pomocy w takim samym zakresie, w jakim dokonano tego w dwóch pierwszych decyzjach (nabycia przed dniem 21 grudnia 2007 r.).
5. Zarzut piąty dotyczący nieważności art. 4 decyzji trzeciej (nakaz odzyskania pomocy) z powodu naruszenia art. 14 ust. 1 rozporządzenia 659/1999 ze względu na niewyłączenie z nakazu odzyskania pomocy transakcji pośrednich dokonanych przed dniem 10 marca 2005 r.

Skarga wniesiona w dniu 21 maja 2015 r. – Sociedad General de Aguas de Barcelona/Komisja

(Sprawa T-253/15)

(2015/C 245/42)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Sociedad General de Aguas de Barcelona, SA (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat J. de Juan Casadevall)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- tytułem ewentualnym i w przypadku oddalenia żądania głównego, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja nie ograniczyła nakazu odzyskania pomocy do nabycia pośredniego dokonanego po dniu 21 grudnia 2007 r. i nie przyznała prawa do pełnego stosowania korzyści podatkowej w całym okresie, o którym mowa w art. 12 ust. 5 real Decreto Legislativo 4/2004, de 5 marzo, por el que se aprueba el Texto Refundido de la Ley del Impuesto sobre Sociedades [królewskiego dekreту ustawodawczego nr 4/2004 z dnia 5 marca w sprawie zatwierdzenia ujednoliconego tekstu ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych] i
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzji zaskarżonej w niniejszym postępowaniu dotyczą również sprawy T-12/15 Banco de Santander i Santusa/Komisja oraz T-252/15 Ferrovial SA i in./Komisja.

Zarzuty i główne argumenty są podobne do tych, które przedstawiono już w tych sprawach.

Skarżąca podnosi w szczególności naruszenie prawa przy stosowaniu przesłanki dotyczącej selektywności, istnienie nadużycia władzy i naruszenie zasad równości i uzasadnionych oczekiwań.

Skarga wniesiona w dniu 18 maja 2015 r. – Aldi Einkauf/OHIM – Dyado Liben (Casale Fresco)**(Sprawa T-254/15)**

(2015/C 245/43)

*Język skargi: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Aldi Einkauf GmbH & Co. oHG (Essen, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci N. Lützenrath, U. Rademacher, C. Fürsen i N. Bertram)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Dyado Liben OOD (Sofia, Bułgaria)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny wspólnotowy znak towarowy „Casale Fresco” – zgłoszenie nr 010 886 604

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 11.03.2015 w sprawie R 1138/2014-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2015 r. – Telefónica/Komisja**(Sprawa T-256/15)**

(2015/C 245/44)

*Język postępowania: hiszpański***Strony**

Strona skarżąca: Telefónica, S.A. (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci J. Ruiz Calzado i J. Domínguez Pérez)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji;
- stwierdzenie nieważności art. 4 ust. 1 decyzji w zakresie, w jakim Komisja nakazała w nim Królestwu Hiszpanii zniesienie systemu pomocy, o którym mowa w art. 1;
- stwierdzenie nieważności art. 4 ust. 2, 3, 4 i 5 decyzji w zakresie, w jakim Komisja nakazała odzyskanie kwot uznanych przez nią za pomoc państwa;
- tytułem ewentualnym, ograniczenie nałożonego w art. 4 ust. 2 decyzji obowiązku odzyskania pomocy do zakresu określonego w pierwszej i drugiej decyzji oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżona w niniejszym postępowaniu decyzja jest tożsama z decyzją będącą przedmiotem spraw T-12/15 Banco de Santander i Santusa/Komisja oraz T-252/15 Ferrovial SA i in./Komisja.

Zarzuty i główne argumenty są podobne do podniesionych już w tych sprawach.

Skarżąca podnosi w szczególności naruszenie prawa przez Komisję i popełniony przez nią błąd w ocenie okoliczności faktycznych przy analizie stanowiska DGT i ze względu na uznanie, że istniał nowy środek mogący stanowić nową pomoc państwa oraz stwierdzenie, że dwie pierwsze decyzje nie objęły ewentualnego zastosowania rozpatrywanego środka do nabycia pośrednich udziałów.

Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2015 r. – Arcelormittal Spain Holding/Komisja

(Sprawa T-257/15)

(2015/C 245/45)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Arcelormittal Spain Holding, S.L. (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: M. Muñoz Pérez, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 15 października 2014 r. w dokumencie nr C(2014) 7280 w sprawie pomocy państwa SA.355550 (13/C) (ex 12/CP) wdrożonej przez Hiszpanię;
- tytułem ewentualnym, stwierdzenie nieważności art. 4 ust. 2 ww. decyzji z podanych wyżej powodów oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżona w niniejszym postępowaniu decyzja jest tożsama z decyzją będącą przedmiotem spraw T-12/15 Banco de Santander i Santusa/Komisja oraz T-252/15 Ferrovial SA i in./Komisja.

Zarzuty i główne argumenty są podobne do podniesionych już w tych sprawach.

Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2015 r. – Axa Mediterranean Holding/Komisja**(Sprawa T-258/15)**

(2015/C 245/46)

*Język postępowania: hiszpański***Strony**

Strona skarżąca: Axa Mediterranean Holding, S.A. (Palma de Majorque, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci J. Buendía Sierra, D. Armesto Macías i A. Balcells Cartagena)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji w zakresie, w jakim stanowi on, że nową urzędową interpretację art. 12 TRLIS [texto refundido de la Ley del Impuesto sobre Sociedades (tekst znowelizowany hiszpańskiej ustawy o podatku od przedsiębiorstw)] przyjęta przez administrację hiszpańską należy uznać za pomoc państwa niezgodną z rynkiem wewnętrznym;
- stwierdzenie nieważności art. 4 ust. 1 decyzji w zakresie, w jakim wymaga od Królestwa Hiszpanii, by zakończyło działanie, które Komisja uważa za system pomocy państwa, opisany w art. 1 decyzji;
- stwierdzenie nieważności art. 4 ust. 2, 3, 4 i 5 decyzji w zakresie, w jakim zobowiązuje Królestwo Hiszpanii do odzyskania kwot uznanych przez Komisję za pomoc państwa;
- posiłkowo – ograniczenie zakresu obowiązku odzyskania pomocy nałożonego na Królestwo Hiszpanii w art. 4 ust. 2 decyzji, aby został on objęty takimi samymi warunkami jak warunki przewidziane w pierwszej i drugiej decyzji; i
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszym postępowaniu zaskarżono tę samą decyzję co decyzja, której dotyczą sprawy T-12/15, Banco de Santander i Santusa/Komisja, i T-252/15, Ferrovial SA i in./Komisja.

Zarzuty i główne argumenty są analogiczne do przywołanych w tych sprawach.

Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2015 r. – Spirig Pharma/OHIM (Daylong)**(Sprawa T-261/15)**

(2015/C 245/47)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Spirig Pharma AG (Egerkingen, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci T. de Haan i P. Péters)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny znak towarowy zawierający element słowny „Daylong” – zgłoszenie nr 12 537 627

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 24 marca 2015 r. w sprawie R 2455/2014-4

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez skarżącą w związku z postępowaniem przed Czwartą Izbą Odwoławczą OHIM.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 w związku z art. 75 tego rozporządzenia;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 27 maja 2015 r. – db Technologies Deutschland/OHIM – MIP Metro (Sigma)

(Sprawa T-267/15)

(2015/C 245/48)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: db Technologies Deutschland GmbH (Kolonia, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat K. Zingsheim)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: MIP Metro Group Intellectual Property GmbH & Co. KG (Düsseldorf, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny wspólnotowy znak towarowy „Sigma” – zgłoszenie nr 10 779 734

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 23 marca 2015 r. w sprawie R 1444/2014-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji oraz decyzji OHIM z dnia 28 kwietnia 2014 r. i odrzucenie sprzeciwu zgłaszającego sprzeciw;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2015 r. – Apcoa Parking Holdings/OHIM (PARKWAY)**(Sprawa T-268/15)**

(2015/C 245/49)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: APCOA Parking Holdings GmbH (Stuttgart, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Lohmann)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny wspólnotowy znak towarowy zawierający element słowny „PARKWAY” – zgłoszenie nr 12 567 021

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 25 marca 2015 r. w sprawie R 2063/2014-4

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w związku z postępowaniem przed Izłą Odwoławczą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2015 r. – Apcoa Parking Holdings/OHIM (PARKWAY)**(Sprawa T-272/15)**

(2015/C 245/50)

*Język postępowania: niemiecki***Strona**

Strona skarżąca: Apcoa Parking Holdings GmbH (Stuttgart, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Lohmann)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny wspólnotowy znak towarowy „PARKWAY” – zgłoszenie nr 12 248 278

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 25 marca 2015 r. w sprawie R 2062/2014-4

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w związku z postępowaniem przed Izłą Odwoławczą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2015 r. – Permapore/OHIM – José Joaquim Oliveira II – Jardins & Afins Lda (Terraway)
(Sprawa T-277/15)
(2015/C 245/51)
Język skargi: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Permapore Ltd (Nenagh Tipperary, Irlandia) (przedstawiciel: adwokat J. Sales)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: José Joaquim Oliveira II – Jardins & Afins Lda (Grijo, Portugalia)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny wspólnotowy znak towarowy zawierający element słowny „Terraway” – zgłoszenie nr 11 988 301

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 5 marca 2015 r. w sprawie R 2496/2014-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Izby Odwoławczej OHIM i zastąpienie jej inną decyzją, w której zostaną rozstrzygnięte – lub która będzie nakazywać, by zostały rozstrzygnięte – kwestie zasadności/kwestie materialne oraz która nie będzie ograniczać się do zagadnienia dotyczącego uiszczenia w odpowiednim terminie kosztów postępowania.

Podniesione zarzuty

- Skarżąca twierdzi, że uiściła opłatę za odwołanie przewidzianą w art. 60 rozporządzenia nr 207/2009 w dniu 20 listopada 2014 r.;
- Z punktu widzenia prawa materialnego skarżąca podnosi naruszenie art. 52 ust. 1 lit. a) i b), art. 7 ust. 1 lit. g) i art. 54 ust. 2 „in fine” rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 2 czerwca 2015 r. – Hamas/Rada**(Sprawa T-289/15)**

(2015/C 245/52)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* Hamas (Doha, Katar) (przedstawiciel: adwokat L. Glock)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2015/521 z dnia 26 marca 2015 r. dotyczącej aktualizacji i zmiany wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu i uchylenia decyzji 2014/438/WPZiB w zakresie, w jakim ten akt dotyczy organizacji Hamas (czyli Hamas-Izz-al-Din-al-Quassem);
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2015/513 z dnia 26 marca 2015 r. dotyczącego wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu oraz uchylenia rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 790/2014 w zakresie, w jakim ten akt dotyczy organizacji Hamas (czyli Hamas-Izz-al-Din-al-Quassem);
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, w którym skarżąca twierdzi, że Rada naruszyła art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931 ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim decyzje krajowe, na które się powołuje, są niezgodne z określonymi w tym artykule wymogami, w związku z czym trudno je uznać za decyzje podjęte przez właściwe organy.
2. Zarzut drugi dotyczący błędnych ustaleń faktycznych, gdyż zasadnicza część tych ustaleń nie została poparta przez Radę żadnymi dowodami.
3. Zarzut trzeci dotyczący błędnego uznania organizacji Hamas za organizację terrorystyczną.
4. Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady nieingerowania w sprawy wewnętrzne, która sprzeciwia się uznaniu organizacji Hamas, będącej legalnym ruchem politycznym, który wygrał wybory w Palestynie i posiada większość w palestyńskim rządzie, za organizację terrorystyczną.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia przez Radę obowiązku uzasadnienia.

6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia prawa skarżącej do obrony oraz prawa do skutecznej ochrony sądowej w postępowaniu krajowym.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia prawa własności w zakresie, w jakim zamrożenie funduszy skarżącej stanowi nieuzasadnione naruszenie jej prawa własności.

⁽¹⁾ Wspólne stanowisko Rady z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu (Dz.U. L 344, s. 93).

Odwołanie wniesione w dniu 8 czerwca 2015 r. przez Ángela Coeda Suáreza od wyroku wydanego w dniu 26 marca 2015 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-38/14, Coedo Suárez/Rada

(Sprawa T-297/15 P)

(2015/C 245/53)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Ángel Coedo Suárez (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci S. Rodrigues i C. Bernard-Glanz)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uznanie niniejszego odwołania za dopuszczalne;
- uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (pierwsza izba) z dnia 26 marca 2015 r. w sprawie Coedo Suárez/Rada (F-38/14, EU:F:2015:25);
- uwzględnienie żądań przedstawionych w postępowaniu w pierwszej instancji mających na celu stwierdzenie nieważności;
- obciążenie Rady kosztami postępowania w obydwu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący przeinaczenia przez Sąd do spraw Służby Publicznej okoliczności faktycznych oraz dowodów, a także naruszenia prawa poprzez orzeczenie, że organ powołujący nie popełnił oczywistego błędu w ocenie, uznając, iż zły stan zdrowia strony skarżącej nie stanowi okoliczności łagodzącej.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia.

Skarga wniesiona w dniu 8 czerwca 2015r. – Atlas/OHIM (EFEKT PERLENIA)

(Sprawa T-298/15)

(2015/C 245/54)

Język postępowania: Polski

Strony

Strona skarżąca: Atlas sp. z o.o. (Łódź, Polska) (przedstawiciel: R. Rumpel, radca prawny)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny wspólnotowy znak towarowy zawierający elementy słowne „EFEKT PERLENIA” – zgłoszenie nr 12 668 125

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 13 marca 2015r. w sprawie R 2352/2014-5

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za zasadną;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w części dotyczącej odmowy rejestracji znaku;
- zmianę zaskarżonej decyzji poprzez rejestrację znaku dla wszystkich zgłoszonych towarów i usług;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 litera c) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 1 czerwca 2015 r. – Barqawi/Rada

(Sprawa T-303/15)

(2015/C 245/55)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Ahmad Barqawi (Dubaj, Zjednoczone Emiraty Arabskie) (przedstawiciele: adwokaci J.-P. Buyle i L. Cloquet)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2015/375 z dnia 6 marca 2015 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii;
- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2015/383 z dnia 6 marca 2015 r. w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii;
- obciążenie Rady kosztami postępowania w niniejszej instancji, włącznie z kosztami poniesionymi przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa do obrony i prawa do rzetelnego procesu, jako że strona skarżąca nie została nigdy wysłuchana przed zastosowaniem w stosunku do niej odnośnych sankcji.

2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie w zakresie, w jakim Rada nie przedstawiła dowodu zaistnienia przywoływanych faktów, które miałyby uzasadnić podjęte środki.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenie ogólnej zasady proporcjonalności.
4. Zarzut czwarty dotyczący nieproporcjonalnego naruszenia prawa własności i prawa do prowadzenia działalności gospodarczej.
5. Zarzut piąty dotyczący nadużycia władzy. Strona skarżąca podnosi, że jako iż środki przyjęte przez Radę nie mają żadnego wpływu na reżim panujący w Syrii oraz jako iż skarżący zawsze przestrzegał sankcji ustanawianych przez wspólnotę międzynarodową i pozostał przez cały czas niezależny od tego reżimu, należy wierzyć, iż zaskarżone środki zostały przyjęte w innym celu aniżeli wskazany (wykluczenie z rynku – uprzywilejowanie innych uczestników rynku).
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia, ponieważ uzasadnienie Rady towarzyszące zaskarżonym środkom odzwierciedlało skrót myślowy i nie odwoływało się do żadnych konkretnych faktów, czy dat, które umożliwiałyby skarżącemu zidentyfikowanie zarzucanych mu operacji handlowych.

Skarga wniesiona w dniu 1 czerwca 2015 r. – Abdulkarim/Rada

(Sprawa T-304/15)

(2015/C 245/56)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Mouhamad Wael Abdulkarim Abdulkarim (Dubaj, Zjednoczone Emiraty Arabskie) (przedstawiciele: adwokaci J.-P. Buyle i L. Cloquet)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2015/375 z dnia 6 marca 2015 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii;
- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2015/383 z dnia 6 marca 2015 r. w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii;
- obciążenie Rady kosztami postępowania w niniejszej instancji, włącznie z kosztami poniesionymi przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów, które w istocie są identyczne z zarzutami podnoszonymi w sprawie T-303/15 Barqawi/Rada, względnie są do nich podobne.

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 18 czerwca 2015 r. – CX/Komisja

(Sprawa F-27/13) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Postępowanie dyscyplinarne — Rola i uprawnienia odpowiednio komisji dyscyplinarnej i organu powołującego — Kara dyscyplinarna — Przeniesienie do niższej grupy zaszerzegowania po decyzji w sprawie awansu — Proporcjonalność kary)

(2015/C 245/57)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: CX (przedstawiciel: adwokat É. Boigelot)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i C. Ehrbar, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji o przeniesieniu skarżącego do grupy zaszerzegowania AD8 na podstawie art. 9 ust. 1 lit. f) załącznika IX do regulaminu pracowniczego oraz żądanie odszkodowania i zadośćuczynienia z tytułu jakoby doznanej krzywdy i poniesionej szkody.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) CX pokrywa własne koszty i zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 207 z 20.7.2013, s. 56.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 18 czerwca 2015 r. – CX/Komisja

(Sprawa F-5/14) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Kara dyscyplinarna — Wydalenie ze służby — Nieprzesłuchanie zainteresowanego urzędnika przez organ powołujący — Nieprzestrzeganie prawa do bycia wysłuchanym)

(2015/C 245/58)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: CX (przedstawiciel: adwokat É. Boigelot)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i C. Ehrbar, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji w sprawie wydalenia skarżącego ze służby na podstawie art. 9 ust. 1 lit. h) załącznika IX do regulaminu pracowniczego bez obniżenia uprawnień emerytalnych w związku z wewnętrznym dochodzeniem wszczętym w następstwie dochodzenia OLAF wobec pewnego przedsiębiorstwa oraz żądanie zadośćuczynienia za rzekomo doznaną krzywdę i naprawienia rzekomo poniesionej szkody.

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji z dnia 16 października 2013 r., w drodze której Komisja Europejska nałożyła na CX karę w postaci wydalenia ze służby bez obniżenia pro tempore uprawnień emerytalnych.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty i zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez CX, w tym kosztami związanymi z postępowaniem o zastosowanie środka tymczasowego w sprawie F-5/14 R.

⁽¹⁾ Dz.U. C 85 z 22.3.2014, s. 27.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 9 czerwca 2015 r. – EF/ESDZ

(Sprawa F-65/14) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Personel ESDZ — Urzędnicy — Postępowanie w sprawie awansu w 2013 r. — Decyzja o nieawansowaniu skarżącego do grupy zaszergowania AD 13 — Sprzeciw skarżącego wobec listy urzędników zaproponowanych do awansu — Artykuł 45 regulaminu pracowniczego — Co najmniej dwa lata stażu pracy w grupie zaszergowania — Obliczenie okresu dwóch lat — Data decyzji w sprawie awansu)

(2015/C 245/59)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: EF (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i N. Flandin)

Strona pozwana: Europejska Służba Działań Zewnętrznych (przedstawiciele: S. Marquardt i M. Silva, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji odmownych w sprawie awansu skarżącego do grupy zaszergowania AD13 w postępowaniu w sprawie awansu w 2013 r., mimo że został wymieniony na liście urzędników mających prawo ubiegać się o awans.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) EF pokrywa własne koszty i zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez Europejską Służbę Działań Zewnętrznych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 380 z 27.10.2014, s. 26.

Skarga wniesiona w dniu 27 kwietnia 2015 r. – ZZ/Frontex**(Sprawa F-68/15)**

(2015/C 245/60)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* ZZ (przedstawiciel: adwokat S. Pappas)*Strona pozwana:* Europejska Agencja Zarządzania Współpracą Operacyjną na Granicach Zewnętrznych Państw Członkowskich Unii Europejskiej (Frontex)**Przedmiot i opis sporu**

Stwierdzenie nieważności sprawozdania z oceny skarżącego za 2009 r. i żądanie zadośćuczynienia za rzekomo doznaną krzywdę.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności sprawozdania z oceny z dnia 4 lipca 2014 r., doręzonego skarżącemu w dniu 12 lipca 2014 r., w zakresie, w jakim zmienia sprawozdanie początkowe;
- zasądzenie od Frontexu na rzecz skarżącego 4 000 EUR tytułem zadośćuczynienia;
- obciążenie Frontexu kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 28 kwietnia 2015 r. – ZZ/Komisja**(Sprawa F-70/15)**

(2015/C 245/61)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* ZZ (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i T. Martin)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Przedmiot i opis sporu**

Stwierdzenie nieważności ostatecznej decyzji o przeniesieniu uprawnień emerytalnych skarżącej do systemu emerytalnego Unii, z zastosowaniem nowych ogólnych przepisów wykonawczych (OPW) do art. 11 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego z dnia 3 marca 2011 r.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie niezgodności z prawem art. 9 ogólnych przepisów wykonawczych do art. 11 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego;

- Stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 28 lipca 2014 r. utrzymującej w mocy przeniesienie uprawnień emerytalnych nabytych przed podjęciem przez skarżącą służby z zastosowaniem ogólnych przepisów wykonawczych do art. 11 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego z dnia 3 marca 2011 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2015 r. – ZZ/ECDC

(Sprawa F-71/15)

(2015/C 245/62)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i T. Martin)

Strona pozwana: Europejskie Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób (ECDC)

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji oceniającego w postępowaniu odwoławczym w sprawie sporządzenia ostatecznego sprawozdania z oceny skarżącego za rok 2013.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji oceniającego w postępowaniu odwoławczym w sprawie sporządzenia ostatecznego sprawozdania z oceny skarżącego za rok 2013;
- obciążenie ECDC kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 6 maja 2015 r. – ZZ/Parlament

(Sprawa F-73/15)

(2015/C 245/63)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel(-e): adwokat M. Casado García-Hirschfeld)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji o nieprzyznaniu skarżącemu diety dziennej po jego przeniesieniu z Komisji, w której był zatrudniony na placówce w delegaturze UE w Jemenie, do Parlamentu Europejskiego w Brukseli.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji z dnia 8 lipca 2014 r.;
- w razie potrzeby stwierdzenie nieważności decyzji sekretarza generalnego parlamentu Europejskiego z dnia 3 lutego 2015 r.;
- nakazanie Parlamentowi przyznanie skarżącemu diety dziennej, powiększonej o odsetki naliczane od chwili, w której jej wypłaty stawały się wymagalne na mocy załącznika VII do regulaminu pracowniczego;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2015 r. – ZZ/Rada**(Sprawa F-76/15)**

(2015/C 245/64)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* ZZ (przedstawiciele: adwokaci J-N. Louis i N. de Montigny)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej**Przedmiot i opis sporu**

Stwierdzenie nieważności decyzji biura ds. rozliczeń w Brukseli oddalającej wniosek o przedłużenie decyzji o uznaniu za poważną choroby, którą jest dotknięty syn strony skarżącej, oraz wniosek o zwrot 100 % kosztów leczenia związanych z tą chorobą.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji biura ds. rozliczeń w Brukseli z dnia 8 kwietnia 2014 r. oddalającej wniosek o przedłużenie decyzji o uznaniu za poważną choroby, którą jest dotknięty syn strony skarżącej, oraz wniosek o zwrot 100 % kosztów leczenia związanych z tą chorobą;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 18 maja 2015 r. – ZZ/Komisja**(Sprawa F-77/15)**

(2015/C 245/65)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* ZZ (przedstawiciele: adwokaci J.N. Louis i N. de Montigny)*Strona pozwana:* Komisja**Przedmiot i opis sporu**

Stwierdzenie nieważności decyzji o ograniczeniu retroaktywnej wypłaty dodatku zagranicznego do pięciu lat począwszy od dnia wykrycia braku wypłaty tego dodatku oraz zasądzenie od pozwanej odsetek za zwłokę.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji PMO o ograniczeniu wypłaty dodatku zagranicznego, który nie był omyłkowo wypłacany od dnia 1 września 2007 r., do okresu pięcioletniego,
 - Zasądzenie od Komisji na rzecz skarżącego wypłaty dodatku zagranicznego, do którego był uprawniony od dnia 1 września 2007 r., wraz z odsetkami za zwłokę obliczonymi według stawki ustalonej przez Europejski Bank Centralny dla podstawowych operacji refinansujących powiększonej o dwa punkty od kwot już wypłaconych skarżącemu tytułem zaległego wynagrodzenia (dodatek zagraniczny) i od kwot należnych, odpowiednio od chwili ich wymagalności, do czasu pełnej spłaty,
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.
-

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL